

ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΜΕΑΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

«Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ»

Διπλωματική εργασία

Θέμα:

«Συναισθηματικά Ψυχροί Εγκληματίες»

Τριμελής Επιτροπή:

Επιβλέπων: Φαρσεδάκης Ι. Ιάκωβος

Γιωτοπούλου- Μαραγκοπούλου Αλίκη

Μαγγανάς Δ. Αντώνης

Μουσχή Δανάη

Αθήνα

Σεπτέμβριος 2012

Περιεχόμενα

Ενότητα 1: Εισαγωγή.....	σελ. 1
Ενότητα 2: Ψυχοπάθεια: Χαρακτηριστικά, Κριτήρια και Μορφές	
2.1 Ιστορική Αναδρομή σελ.....	σελ. 3
2.2 Η Συμβολή του Cleckley στην Κατανόηση Ανάλυση της Ψυχοπάθειας.....	σελ. 6
2.3 Ο Hare η Λίστα Κριτηρίων της Ψυχοπάθειας Έτσι όπως τη Διαμόρφωσε ο ίδιος.....	σελ. 9
3.1 Ψυχοπάθεια: Βιολογικοί ή Κοινωνικο- Ψυχολογικοί οι Λόγοι που την Προκαλούν.....	σελ. 13
Ενότητα 4η	
4.1 Συναισθηματική Ψυχρότητα.....	σελ. 17
4.2 Μια Νέα Βιολογική Προσέγγιση για τη Φύση της Ψυχοπαθειας.....	σελ. 20
4.3 Τύποι Ψυχοπάθειας.....	σελ. 25
Ενότητα 5η	
5.1 Γυναίκες και Ψυχοπάθεια.....	σελ. 38
5.2 Τυπολογία για τις Γυναίκες Παραβάτες.....	σελ. 43
Ενότητα 6η	
6.1 Η Ποινική Τιμωρία των Ψυχοπαθών.....	σελ. 45
6.2 Ηθική και Συμβατική Διάκριση.....	σελ. 47
Ενότητα 7η	
7.1 Εθνοτικές Διαφορές.....	σελ. 55

Συμπεράσματα..... σελ. 56

Ενότητα 1: Εισαγωγή

Συναισθηματικά ψυχροί εγκληματίες. Το πιθανότερο είναι όταν ακούγονται αυτές οι λέξεις, το μυαλό όλων να πηγαίνει σε κατά συρροή δολοφόνους, άγριους και βίαιους εγκληματίες που σκοτώνουν είτε για ευχαρίστηση, είτε νιώθουν αδιαφορία για το κακό που προκαλούν στους άλλους ανθρώπους. Τι σημαίνει όμως συναισθηματικά ψυχρός, είναι ένα μεμονωμένο χαρακτηριστικό που περιγράφει τη συναισθηματική κατάσταση κάποιου ή ένα μόνο μέρος κάποιας συναισθηματικής δυσλειτουργίας που πρέπει να εξετασθεί στο πλαίσιο της διαταραχής της οποίας αποτελεί μέρος; Η συναισθηματική ψυχρότητα είναι το πιο βασικό χαρακτηριστικό της ψυχοπάθειας, σε κάθε παραλλαγή, υποκατηγορία και μορφή της διανοητικής και ψυχικής αυτής διαταραχής είναι σχεδόν πάντα κεντρικής σημασίας. Αυτό που η παρούσα εργασία επιζητά να διερευνήσει, είναι πρώτα από όλα η φύση της διαταραχής, να εξετάσει αν πρόκειται για ένα βιολογικό ή κοινωνικο-ψυχολογικό φαινόμενο και πως επηρεάζει την έκφραση της εγκληματικής δραστηριότητας των ατόμων που πάσχουν από αυτή τη διαταραχή.

Η ψυχοπάθεια, για πολλά χρόνια εξεταζόταν μόνο σαν αρσενικό φαινόμενο, σα να μην υπήρχαν γυναίκες ψυχοπαθείς, ενώ φυσικά υπάρχουν. Λιγότερες ή περισσότερες από τους άνδρες θα το δούμε παρακάτω. Επίσης, θα εξετάσουμε και τις διαφορές στη συμπεριφορά και τη δράση των γυναικών ψυχοπαθών που εγκληματούν συγκριτικά με αυτή των ανδρών. Πέρα, από την ανάλυση της ψυχοπάθειας συνολικά, θα πρέπει να ρίξουμε μια πιο προσεκτική ματιά στη συναισθηματική ψυχρότητα και να καταλάβουμε τα χαρακτηριστικά της και πως επηρεάζει τη συμπεριφορά και ψυχολογία των ατόμων που πάσχουν από ψυχοπάθεια. Φυσικά, η τελευταία δεν πρόκειται για μια ενιαία κατασκευή, υπάρχουν διάφοροι τύποι ψυχοπάθειας, κάποιοι από αυτούς αλλάζουν τους τρόπους τους οποίους τα άτομα εκδηλώνουν εγκληματική συμπεριφορά. Τέλος, είναι υπεύθυνοι οι ψυχοπαθείς για τις πράξεις τους, έχουν επίγνωση του καλού και του κακού, τα διακρίνουν και επιλέγουν παρ' όλα αυτά να παραβούν τις κανονικές, ηθικές ή νομικές νόρμες της κοινωνίας στην οποία ζουν; Και αν δεν είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους όπως οι μη ψυχοπαθείς, τότε είναι σωστό να δικάζονται και να τιμωρούνται με τα ίδια κριτήρια; Αυτά, και κάποια άλλα ερωτήματα σχετικά με την συναισθηματική ψυχρότητα των εγκληματιών, θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε παρακάτω και να ρίξουμε λίγο περοσσότερο φως σε αυτό που ομολογουμένως ακούγεται σαν μια

ενδιαφέρουσα ψυχολογική κατάσταση που κεντρίζει τον ενδιαφέρον των
πρισσότερων από μας στο άκουσμά της.

Ενότητα 2: Ψυχοπάθεια: Χαρακτηριστικά, Κριτήρια και Μορφές

2.1

Ιστορική

Αναδρομή

Η ψυχοπάθεια ήταν πάντα συναρπαστική επειδή είναι μια μορφή αντικοινωνικής συμπεριφοράς κρυμμένη πίσω από μια μάσκα ψυχικής ομαλότητας. Πράγματι, οι ψυχοπαθείς είναι καλοί στην εξαπάτηση και χειραγώγηση και εύκολα μπορούν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη αυτών που τους περιβάλλουν. Φαινομενικά αδιαπέραστοι από τα κοινά χαρακτηριστικά άλλων ψυχολογικών διαταραχών, οι ψυχοπαθείς είναι γενικά αρεστοί και αποδεκτοί από τους άλλους και συχνά θεωρούνται καλοπροαίρετοι.

Ο όρος «ψυχοπαθητική προσωπικότητα» εισήχθη για πρώτη φορά στα τέλη του 1800, ενώ ο όρος «αντικοινωνική προσωπικότητα» ο οποίος πολλές φορές θεωρείται ίδιος με την ψυχοπάθεια ενώ δεν είναι, εμφανίστηκε το 1930. Η έννοια της ψυχοπάθειας υπήρχε στην ιατρική βιβλιογραφία για αρκετό χρονικό διάστημα, αν και οι ακριβείς ορολογίες και ορισμοί που χρησιμοποιούνταν έχουν αλλάξει.

Υπάρχουν περιγραφές για άτομα που φέρουν χαρακτηριστικά ψυχοπάθειας σε όλη την ιστορία και ήδη από τον 19ο αιώνα οι θεωρητικοί μιλούσαν για μια διαταραχή που φέρει μεγάλες ομοιότητες με αυτό που σήμερα ορίζεται ως ψυχοπάθεια, αυτή τη διαταραχή την ονόμαζαν μανία χωρίς παραλήρημα.

Ο Philippe Pinel, ένας γιατρός του 19ου αιώνα, συνεργάστηκε με μερικούς ασθενείς οι οποίοι εμφάνιζαν εκρηκτικά και παράλογα ξεσπάσματα βίας. Αυτά τα άτομα, ωστόσο, δεν εμφάνιζαν τις παραισθήσεις που συνήθως συνδέονταν με την παραφροσύνη, αντ' αυτού, είχαν πλήρη επίγνωση των ενεργειών τους. Ο Pinel διέγινε ότι αυτά τα άτομα έπασχαν από μανία χωρίς παραλήρημα.¹ Συνέχισε να χρησιμοποιεί αυτόν τον όρο για να περιγράψει ασθενείς με βίαια ξεσπάσματα που δεν φαίνονταν να έχουν κανένα άλλο χαρακτηριστικό ψυχοπαθολογίας.

Αν και ο όρος ψυχοπάθεια χρονολογείται στο τέλος του 19ου αιώνα, η χρήση του εκείνη τη χρονική στιγμή αναφερόταν σε μια ευρύτερη κατηγορία παθολογικών

¹ Arrigo B. A. and Shipley S., « The Confusion Over Psychopathy (I): Historical Considerations », *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, vol.45, June 2001, p.p. 329-330.

προσωπικότητων από ότι εννοείται με τον όρο σήμερα. Το 1835, ο James Prichard, ένας Σκωτσέζος γιατρός, επινόησε τον όρο ηθική παραφροσύνη για να περιγράψει τα άτομα που φαίνεται να μην είναι σε θέση να συγκρατήσουν τον εαυτό τους με συστολή και σωφροσύνη αλλά η εγκεφαλική τους λειτουργία δεν ήταν μειωμένη λόγω τραυματισμού ούτε έδειξαν κάποια άλλη ανεπάρκεια. Ο Prichard όρισε την ηθική παραφροσύνη ως μια μορφή τρέλας που χαρακτηρίζεται από μια νοσηρή διαστροφή συναισθημάτων, στοργής, ιδιοσυγκρασίας, συνηθειών ηθικών διαθέσεων και φυσικών ερεθισμάτων χωρίς καμία αξιοσημείωτη διαταραχή και κυρίως χωρίς καμιά ψευδαίσθηση ή παραίσθηση.² Οι Γερμανοί ψυχίατροι επίσης συνέβαλαν στην ανάλυση και ορισμό της ψυχοπάθειας. Το 1891, ο Koch χρησιμοποίησε για πρώτη φορά τον όρο ψυχοπαθής για να περιγράψει πολλά και διαφορετικά χαρακτηριστικά αυτού που σήμερα ονομάζεται διαταραχές της προσωπικότητας. Με τον όρο ψυχοπάθεια ο Koch αναφερόταν σε όλες εκείνες τις διανοητικές ανωμαλίες, είτε εκ γενετής είτε επίκτητες, οι οποίες επηρεάζουν το άτομο και την προσωπική του ζωή ώστε η διανοητική του ικανότητα να μην θεωρείται πλήρως φυσιολογική.³ Στη συνέχεια, στις αρχές του 1900, ο Kraepelin χρησιμοποίησε τον όρο ψυχοπαθής προσωπικότητα ειδικά για να περιγράψει ένα ανήθικο ή ανήθικο εγκληματικά τύπο. Το 1923, ο Schneider, ένας Γερμανός ψυχίατρος, έδωσε έναν ευρύτερο ορισμό της ψυχοπαθούς προσωπικότητας. Όρισε αυτές τις προσωπικότητες, ως ανώμαλες και τώωσε πως υποφέρουν είτε προσωπικά, λόγω της ανωμαλίας τους ή κάνουν την κοινωνία να υποφέρει, στο έργο του περιέγραψε δέκα κατηγορίες ανώμαλων προσωπικοτήτων (υπερθερμικός, καταθλιπτικός, ανασφαλής, φανατικός, αυτός που αναζητά την προσοχή, ασταθής, εκρηκτικός, συναισθηματικά ψυχρός, χωρίς βούληση και ο ασθενικός.)⁴ Μερικές από αυτές τις κατηγορίες ήταν παρόμοιες με εκείνες που περιλαμβάνονται στο Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο των Ψυχικών Διαταραχών, 3η έκδοση (DSM-III) και στη Διεθνή Ταξινόμηση των Νόσων, 10η αναθεώρηση (ICD-10). Επίσης, εκείνη την περίοδο, ο όρος κοινωνιοπαθής

² Augstein H. F., «J C Prichard's Concept of Moral Insanity – A Medical Theory of The Corruption of Human Nature», *Medical History*, vol. 40, 1996, p.p. 312.

³ Millon T., Simonsen E., Davis R.D., and Birket – Smith M. (eds), *Psychopathy: Antisocial, Criminal and Violent Behavior*, The Guilford Press, New York, 2003, p.p. 8.

⁴ Livesley W. J. (ed), *Handbook of Personality Disorders: Theory, Research and Treatment*, Guilford Press, New York, 2001, p.p. 5.

εισήχθη από έναν Αμερικανό ψυχίατρο, τον G. EPartridge το 1930.⁵ Ο Partridge επινόησε τον όρο, επειδή παρατήρησε ότι αυτά τα άτομα συνήθως παραβιάζουν κοινωνικές νόρμες συμπεριφοράς.

---

⁵ Hildebrand M., *Psychopathy In The Treatment of Forensic Psychiatric Patients: Assessment, Prevelance, Predictive Validity and Clinical Implica*, Purdue University Press, USA, 2005, p.p. 5.

2.2 Η Συμβολή του Cleckley στην Κατανόηση Ανάλυση της Ψυχοπάθειας

Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν μέχρι τη δημοσίευση της δουλειάς του Cleckley τη δεκαετία του 1940 όπου έγινε το αποφασιστικό βήμα για τη σύλληψη της ψυχοπάθειας, η οποία πήρε την αναγνωρίσιμη μορφή με την οποία χρησιμοποιείται σήμερα. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1940, το έργο του Cleckley αποτέλεσε τη βάση για την παθολογική κατάσταση που σήμερα γνωρίζουμε ως ψυχοπάθεια. Το 1941, ο Hervey Cleckley δημοσίευσε αρχικά το *The Mask of Sanity* το οποίο αναθεωρήθηκε αργότερα τέσσερις φορές. Το βιβλίο αυτό έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ιστορία της ψυχοπάθειας. Στο βιβλίο του ο Cleckley, καθηγητής της ψυχιατρικής και νευρολογίας στο Ιατρικό Κολλέγιο της Γεωργίας, πινακογράφησε τη διαταραχή με ένα μοναδικό τρόπο. Πρόσφερε περιπτωσιολογικές μελέτες που σχετίζονταν με τις ιστορίες από μια ποικιλία ατόμων που χαρακτηρίζονταν ως ψυχοπαθείς. Μέσω αυτών των περιπτωσιολογικών μελετών, περιγράφει πώς οι ψυχοπαθείς μπορεί να φαίνονται κατ' επίφαση καθημερινοί άνθρωποι και όρισε τα χαρακτηριστικά που ένιωθε ότι χαρακτηρίζουν τον ψυχοπαθή. Βασισμένος στην εκτεταμένη κλινική έρευνα που πραγματοποίησε με ψυχοπαθή άτομα, ανέφερε δεκαέξι κριτήρια που πιστεύεται ότι είναι κεντρικής σημασίας για την κατασκευή του ψυχοπαθή.⁶

Τα κριτήρια αυτά αποτελούν ένα μείγμα, αναφέρονται σε στοιχεία προσωπικότητας και συμπεριφορών που χαρακτηρίζονται από κακή προσαρμογή σε συνδυασμό με θετικές πτυχές της ψυχολογικής προσαρμογής. Έχει υποστηριχθεί ότι τα κριτήρια μπορούν πράγματι να ταξινομηθούν σε τρεις διακριτές κατηγορίες: θετική προσαρμογή, χρόνιες διαταραχές αποκλίνουσας συμπεριφοράς και συναισθηματικές ελλείψεις. Μετά από τις πρώτες ιδέες της μανίας χωρίς παραλήρημα, τονίστηκε ότι η ψυχοπάθεια είναι ανεξάρτητη από οποιαδήποτε μορφή παραλογισμού ή παραισθήσεων.

Πράγματι, οι ψυχοπαθείς έχουν περιγραφεί ως ιδιαίτερα και πραγματικά γοητευτικοί, με φαινομενικά υψηλή νοημοσύνη και χωρίς άγχος.⁷ Ο Cleckley, επίσης, τόνισε ότι η ψυχοπάθεια είναι διακριτή από

⁶ Liddle P., *Disordered Mind and Brain: The Neural Basis of Mental Symptoms*, Gaskell, London, 2001, p.p. 222.

⁷ Blair J., Mitchell D., Blair K., *The Psychopath Emotion and The Brain*, Blackwell, UK, 2005, p.p 7.

την εγκληματικότητα και μάλιστα οι περισσότεροι ψυχοπαθείς ήταν απίθανο να προβούν σε μεγάλα εγκλήματα. Ωστόσο, οι ψυχοπαθείς είχαν περιγραφεί ως άτομα που χαρακτηρίζονται από ένα βαθμό αντι-κοινωνικής συμπεριφοράς αλλά συχνά χωρίς να έχουν κίνητρο, υποβάλλουν τον εαυτό τους σε μεγάλους κινδύνους για ελάχιστες ή και καθόλου ανταμοιβές. Έτσι αυτή η συμπεριφορά θεωρήθηκε ποιοτικά διαφορετική από τη συνηθισμένη συμπεριφορά των εγκληματιών και φαινομενικά στερείται πραγματικής προνοητικότητας, σχεδιασμού ή ακόμα και κακίας. Ομοίως, η κακή κρίση και αποτυχία να μάθουν από τις εμπειρίες σε συνδυασμό με ανέπαφες θεωρητικά δεξιότητες συλλογισμού θεωρήθηκαν κύρια χαρακτηριστικά της ψυχοπάθειας. Σχετικά με αυτές τις πτυχές της αποκλίνουσας συμπεριφοράς, ο Cleckley περιγράφει επίσης τους ψυχοπαθείς ως εξαιρετικά αναξιόπιστους και χωρίς ρεαλιστικά σχέδια ζωής και αποτυγχάνουν να εκπληρώσουν μακροπρόθεσμους στόχους.⁸ Επιπλέον σε αυτές τις συμπεριφορικές πτυχές της αποκλίνουσας συμπεριφοράς, προστίθενται τα συναισθηματικά και διαπροσωπικά κριτήρια. Σε μεγάλο βαθμό, αυτά περιγράφονται ως ελλείψεις σχετικά με τις γενικές συναισθηματικές αντιδράσεις, με τις εμπειρίες συναισθημάτων να είναι ρηχές και πρωτόγονες, χωρίς καμία πραγματική πολυπλοκότητα ή βάθος. Ομοίως, οι ψυχοπαθείς είχαν περιγραφεί ως παθολογικά εγωκεντρικοί με μια ανικανότητα για κάθε πραγματικό συναίσθημα αφοσίωσης ή αγάπης. Παρά το γεγονός ότι μπορεί να δείξουν στοργή ή αγάπη περιστασιακά, αυτό σπάνια είναι κάτι βαθύτερο και φαίνεται να αισθάνονται πλήρη αδιαφορία για την ευημερία των άλλων, είτε είναι σωματική, συναισθηματική ή οποιαδήποτε άλλη. Αυτό παρατηρείται και στις σεξουαλικές τους σχέσεις, οι ψυχοπαθείς εμφανίζουν υψηλά επίπεδα σεξουαλικής ασυδοσίας με λίγα στοιχεία συγκίνησης, πάθους ή συναισθήματος σε αυτές τις σχέσεις. Σχετικά με τη γενικευμένη έλλειψη και τις από πολύπλοκες επιπτώσεις της, ο Cleckley περιγράφει τους ψυχοπαθείς ως άτομα που τα χαρακτηρίζει η έλλειψη ντροπής ή ενοχής για τις πράξεις τους, ανεξάρτητα από τις συνέπειες ή τις βλάβες που αυτές οι πράξεις μπορεί να έχουν προκαλέσει.⁹ Πράγματι, φαίνεται

⁸ Βλ. ό.π., p.p 7

⁹ McMurrin M. and Howard R. (eds), *Personality, Personality Disorder and Violence: And Evidence Based Approach (Wiley Series in Forensic Clinical Psychology)*, Wiley-Blackwell, UK, 2009, p.p 222

να έχουν παντελή έλλειψη διορατικότητας και είναι εντελώς ανίκανοι να εκτιμήσουν την επίδραση των ενεργειών τους στους άλλους ή ακόμη και να την κατανοήσουν την υποκειμενική εμπειρία πολύπλοκων ή μεγάλων συναισθηματικών αντιδράσεων. Έχουν περιγραφεί ως άτομα που είναι σε θέση να δώσουν μια άπταιστα ορθολογική ανάλυση για τις ενέργειές τους και τα αποτελέσματά της, αλλά ωστόσο δεν εμφανίζονται να είναι σε θέση να εκτιμήσουν τι σημαίνει αυτό για τους άλλους υποκειμενικά. Ο Cleckley χαρακτήρισε τον ψυχοπαθή ως κάποιον που στερείται της περιοριστικής επίδρασης της συνείδησης, της εν-συναίσθησης και της ανησυχίας για τους άλλους ανθρώπους. Απέδωσε αυτή την ασυδοσία όχι στην έλλειψη εμπειριών κοινωνικοποίησης, αλλά στην ψυχολογική ανωμαλία που καθιστά δύσκολη την κοινωνικοποίηση του ψυχοπαθή. Συνέχισε λέγοντας ότι ο ψυχοπαθής δεν μαθαίνει σωστά τις ηθικές αναστολές και τις στάσεις συμπεριφοράς που μαθαίνουν τα περισσότερα άτομα. Στο έργο του εντοπίστηκαν διάφορα κριτήρια ψυχοπάθειας όπως η επιφανειακή γοητεία, η έλλειψη άγχους, η έλλειψη ενοχής, η αναξιοπιστία, η ανεντιμότητα, ο εγωκεντρισμός, η αποτυχία να μάθουν από την τιμωρία, η έλλειψη των συναισθημάτων καθώς και η έλλειψη διορατικότητας σχετικά με τις επιπτώσεις της συμπεριφοράς τους σε άλλους.¹⁰ Ο Cleckley παρομοίασε την ψυχοπάθεια με τη σημασιολογική αφασία, μια κατάσταση που μερικές φορές παρουσιάζεται σε ασθενείς με εγκεφαλική βλάβη, αυτά τα άτομα ενώ φαίνονται να είναι σε θέση να μιλήσουν λογικά, αλλά είναι ανίκανοι να κατανοήσουν το νόημα των λέξεων των άλλων. Αξίζει να σημειωθεί, ότι όπως οι πρόσφατες αιτιολογικές θεωρίες, έτσι και ο Cleckley υπέθεσε ότι αυτές οι συναισθηματικές ελλείψεις βρίσκονται στο επίκεντρο της διαταραχής και ότι ήταν λίγο πολύ και η αιτία που προκαλεί την αποκλίνουσα συμπεριφορά του ψυχοπαθή, ομοίως επηρεάζει και άλλα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του. Παρά τις έρευνες που έχουν γίνει από την πρώτη δημοσίευση των κριτηρίων αυτών, το έργο του Cleckley εξακολουθεί να έχει βαθιά επίδραση στις σύγχρονες εννοιολογήσεις της ψυχοπάθειας και πολλά από τα κριτήρια που προσδιορίστηκαν από τον Cleckley έχουν τώρα έχει επικυρωθεί από πρόσφατες νευρολογικές και πειραματικές έρευνες.

---

¹⁰ Prins H., *Offenders, Deviants or Patients?*, Routledge(3 edition), UK, 2005, p.p 131.

2.3 Ο Hare η Λίστα Κριτηρίων της Ψυχοπάθειας Έτσι όπως τη Διαμόρφωσε ο ίδιος

Ο Robert Hare είχε εργαστεί πάνω στην ψυχοπάθεια κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960. Το 1970, δημοσίευσε το βιβλίο του *Psychopathy: Theory and Research*, στο οποίο παρουσίασε την άποψή του ότι δεν υπήρχαν εργαλεία αξιολόγησης που θα μπορούσαν να μετρήσουν με ακρίβεια την ψυχοπάθεια μέχρι εκείνη την εποχή. Με αυτό κατά νου, συντάσσει μια λίστα είκοσι στοιχείων της προσωπικότητας ως εργαλείο μέτρησης της ψυχοπάθειας, (το λεγόμενο PCL-R που βασίζεται στο PCL, δηλαδή τη λίστα κριτηρίων του Cleckley) αυτά τα κριτήρια βασίζονται σε τα χαρακτηριστικά που θεωρήθηκαν από τον Cleckley αρχικά ως χαρακτηριστικά του ψυχοπαθή, όπως η παρορμητικότητα και η έλλειψη ενσυναίσθησης.¹¹ Το έργο του Cleckley επηρέασε πολύ τον Robert Hare, οποίος με τη σειρά του συνέβαλλε σημαντικά με το έργο του στην ανάπτυξη της ανάλυσης της ψυχοπάθειας, χαρακτηρίζοντας της ως κλινικό κατασκεύασμα που ορίζεται από έναν αστερισμό διαπροσωπικών και συναισθηματικών χαρακτηριστικών. Οι διαταραχές της προσωπικότητας στο σύνολό τους διαχωρίζονται από άλλες διαταραχές και ενώ οι ψυχοπαθείς μπορεί να ανήκουν σε κάποιες διαφορετικές υποκατηγορίες που τους κάνουν να έχουν κάποια διαφορετική συμπεριφορά, κατά κάποιο τρόπο, υπάρχουν παρόμοια χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να βρεθούν σε αυτές τις υποκατηγορίες, ένα από αυτά είναι το ότι δεν μετανιώνουν και δεν δείχνουν λύπη ή δεν νιώθουν ενοχές για το έγκλημα που διαπράττουν.¹² Μπορεί να έχουν υψηλή λεκτική νοημοσύνη, αλλά όχι συναισθηματική νοημοσύνη έτσι μπορεί να κάνουν κάτι που μερικές φορές φαίνεται απάνθρωπο.

Ζωτικής σημασίας για τις σύγχρονες εννοιολογήσεις της ψυχοπάθειας είναι τα στοιχεία του πίνακα ελέγχου ψυχοπάθειας του Hare. Με βάση τις κλινικές περιγραφές του για την ψυχοπάθεια, το PCL του Cleckley, και ο διάδοχός του, το PCL-R, έχουν σχεδιαστεί για να παρέχουν ένα έγκυρο και αξιόπιστο εργαλείο για την αξιολόγηση αυτής της διαταραχής μεταξύ εγκληματολογικών πληθυσμών. Η κλίμακα

¹¹Stover A. R., *A Critical Analysis of The Historical and Conceptual Evolution of Psychopathy*, BiblioLife LLC, USA, 2009, p.p 174.

¹²Proeve M., Tudor S., *Remorse Psychological and Jurisprudential Perspectives*, Ashgate, UK, 2010, p.p 88.

αποτελείται από 20 ερωτήσεις, αρχικά χωρίζονται σε δύο παράγοντες: τους διαπροσωπικούς / συναισθηματικούς τους και τους παρορμητικούς / αντικοινωνικούς που τρόπους ζωής, αν και πιο πρόσφατες αναλύσεις παραγόντων υποστηρίζουν ότι τρεις ή τέσσερις παράγοντες μπορεί να είναι πιο κατάλληλοι.¹³ Το PCL-R έχει επικυρωθεί ως το μέτρο της ψυχοπάθειας, συσχετίζεται έντονα με τις κλινικές εκτιμήσεις του Cleckley για την ψυχοπάθεια καθώς και με χαρακτηριστικά της προσωπικότητας και νευρολογικές ελλείψεις. Αναμφισβήτητο το PCL-R, είτε για καλό είτε για κακό, έχει προχωρήσει πέραν από το να θεωρείται απλά ένα εργαλείο αξιολόγησης και έχει γίνει ο ορισμός της ψυχοπάθειας. Ο παράγοντας 1 του PCL-R μετρά τις διαπροσωπικές και συναισθηματικές ελλείψεις που συνδέονται με τη διαταραχή και μετά την πρόσφατη αναθεώρηση, χωρίζεται σε δύο κατηγορίες: η μία ασχολείται με το διαπροσωπικό στυλ του ψυχοπαθή και η άλλη με τις συναισθηματικές ελλείψεις της διαταραχής. Η διαπροσωπική πτυχή του ψυχοπαθή αποτελείται από στοιχεία που τον χαρακτηρίζουν, όπως για παράδειγμα το ότι είναι ετοιμόλογος, έχει επιφανειακή γοητεία, μεγαλοπρεπή αίσθηση της αυτοαξίας, ψεύδεται παθολογικά και έχει την τάση να χειραγωγεί και να εξαπατά.¹⁴ Η δεύτερη πτυχή του παράγοντα 1 επισημαίνει τη συναισθηματική έλλειψη των ψυχοπαθών, οι τελευταίοι χαρακτηρίζονται από ρηχότητα συναισθημάτων, έλλειψη ενοχών ή τύψεων, ανάληψη συμπεριφορά και έλλειψη ενσυναίσθησης, αποτυχία ανάληψης της ευθύνης. Η περιγραφή αυτών των χαρακτηριστικών είναι παρόμοια με εκείνη του Cleckley, με έμφαση στο ότι, αν και οι ψυχοπαθείς έχουν συναισθήματα, αυτά είναι ρηχά, βραχύβια και χωρίς οποιοδήποτε είδος πολυπλοκότητας ή βάθους. Οι ψυχοπαθείς έχουν επίσης περιγραφεί ως άτομα που εμφανίζουν μια αξιοσημείωτη ικανότητα να εκλογικεύουν τη συμπεριφορά τους και να αναθέτουν την ευθύνη σε άλλους, στις συνθήκες ή ακόμα και στην τύχη τύχη και γενικά ελαχιστοποιούν τις συνέπειες των πράξεών τους πάνω τους άλλους. Πράγματι, πολύ συχνά, αυτά τα άτομα θα παρουσιάσουν μια εικόνα του εαυτού τους σα να είναι εκείνοι τα θύματα μιας υπόθεσης.

Ο δεύτερος παράγοντας επικεντρώνεται στην κοινωνική απόκλιση των ψυχοπαθών

¹³ De Matteo D., Heilbrun K., and Marczyk G., «An Empirical Investigation of Psychopath in a Noninstitutionalized and Noncriminal Sample», *Behavioral Sciences and the Law*, Published online on Wiley InterScience (www.interscience.wiley.com). DOI: 10.1002/bsl.667, vol. 24, 2006, p.p.

¹⁴ Millon T., βλ. ό.π. p.p. 174.

και στον παρορμητικό τρόπο ζωής τους και είναι αντιληπτό στην τελευταία έκδοση του PCL-R ότι περιγράφουν δύο πτυχές: μια πτυχή του τρόπου ζωής και μια αντικοινωνικής συμπεριφοράς. Η πτυχή του τρόπου ζωής περιέχει κριτήρια όπως η ροπή προς την πλήξη, αυτά τα άτομα βαριούνται πολύ εύκολα, η παρορμητικότητα, η ανευθυνότητα, η έλλειψη ρεαλιστικών μακροπρόθεσμων στόχων και ο παρασιτικός τρόπος ζωής.¹⁵ Συγκεκριμένα, όπως και στην περιγραφή του Cleckley, οι ψυχοπαθείς περιγράφονται ως ιδιαίτερα παρορμητικοί και ανεύθυνοι, συχνά ενεργούν ώστε να εκπληρώσουν τις άμεσες ανάγκες του και το κάνουν με λίγη σκέψη για τις συνέπειες των πράξεών τους. Η τελική πτυχή σχετίζεται με την κοινωνικά αποκλίνουσα συμπεριφορά και περιλαμβάνει στοιχεία για την κακή συμπεριφορά σε ελέγχους, πρώιμα προβλήματα συμπεριφοράς, παραβατικότητα ανηλίκων, εγκληματική ευελιξία. Αυτή η πτυχή αποτελεί και την πρωταρχική ρήξη του PCL-R από την περιγραφή του Cleckley, επεκτείνοντας σημαντικά το στοιχείο της αντι-κοινωνικής συμπεριφοράς. Ειδικότερα, οι ψυχοπαθείς περιγράφονται ως άτομα που δεν έχουν αυτοσυγκράτηση και αυτό έλεγχο της συμπεριφορά τους, χαρακτηριστικά με μια πολύ μικρή πρόκληση μπορούν να γίνουν σωματικά βίαιοι. Ωστόσο, αυτά τα ξεσπάσματα ιδιαίτερα χαρακτηρίζονται ακραία, αλλά είναι βραχύβια στη φύση τους με τον ψυχοπαθή συχνά να επιστρέφει γρήγορα στην προηγούμενη και να συμπεριφέρεται σαν να μην έχει συμβεί τίποτα. Τα άλλα στοιχεία αφορούν ένα ιστορικό διαρκούς αντι-κοινωνικής συμπεριφοράς ξεκινώντας από την πρώιμη παιδική ηλικία. Σύμφωνα με τον Hares αξίζει να σημειωθεί, ωστόσο, ότι η εν λόγω αντι-κοινωνική συμπεριφορά δεν είναι απαραίτητο να είναι απόλυτα ποινικής φύσεως αλλά μπορεί να περιλαμβάνονται κεκαλυμμένες μορφές εγκληματικότητας ή συχνά ανήθικες δραστηριότητες. Είναι σαφές, ωστόσο, ότι, δεδομένου ότι πολλά στοιχεία που περιλαμβάνονται στην κλίμακα αφορούν ειδικά τις πτυχές του συστήματος ποινικής δικαιοσύνης, ο πρωταρχικός στόχος είναι να επικεντρωθεί στην εγκληματικότητα. Παρά το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα στοιχεία που χρησιμοποιούνται έχουν τροποποιηθεί για την καλύτερη σύλληψη της ψυχοπάθειας εντός των πληθυσμών, και οι δύο τα μέτρα αυτά έχουν βρεθεί να είναι εννοιολογικά και ψυχομετρικά συσχετιζόμενα με το PCL-R. Ως τέτοια, θα δεν πρέπει να συζητηθούν ειδικά εδώ, δεδομένου ότι προσθέτουν λίγες πληροφορίες

---

¹⁵ Hundley M. F., *The Structure of Psychopathy Among Sexual Offenders: A Multidimensional Approach*, University of Louisville, 2007, p.p 58.

στη κατασκευή της ψυχοπάθειας.

Το εργαλείο λοιπόν που χρησιμοποιείται για τη διάγνωση της ψυχοπάθειας είναι αυτό του Robert Hare. Το PCL-R είναι η κατασκευή μιας κλίμακα με διαβαθμίσεις που αποτελείται από 20 στοιχεία, καθένα από τα οποία βαθμολογούνται σε μια κλίμακα τριών σημείων που κυμαίνεται 0 - 2.¹⁶ Το σκορ 30 ή υψηλότερο, συνήθως θεωρείται ως το κατώτατο όριο για την ψυχοπάθεια. Τα στοιχεία έχουν ταξινομηθεί σε τέσσερις παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων των διαπροσωπικών, συναισθηματικών στοιχείων, τον τρόπο ζωής, και αντικοινωνική συμπεριφορά. Αναφορικά με τη διαταραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας, η APA αναφέρει ότι, αυτό το μοντέλο έχει επίσης αναφέθει ως ψυχοπάθεια ή κοινωνιοπάθεια. Ωστόσο, οι Hare & Neumann υποστηρίζουν ότι η διαταραχή της κοινωνικής προσωπικότητας η και ψυχοπάθεια αντιπροσωπεύουν δύο συναφείς, αλλά διαφορετικές ασθένειες. Ενώ εκείνοι που παρουσιάζουν υψηλές επιδόσεις στην PCL-R είναι πιθανό να παρουσιάσουν ψυχοπάθεια, τα άτομα με διαταραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας συχνά δεν έχουν υψηλό σκορ στο PCL-R.

Όλοι οι εγκληματίες δεν μπορούν να ταξινομηθούν ως ψυχοπαθείς και το επίπεδο της βίας φαίνεται να συσχετίζεται θετικά με ψυχοπάθεια. Σύμφωνα με τους Shipley και Arrigo, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία (περίπου 90%) των εγκληματιών που ταξινομούνται από την PCL-R ως ψυχοπαθείς έχουν διαγνωστεί με σύνδρομο αντικοινωνικής συμπεριφοράς, μόνο περίπου 30% των ατόμων που έχουν διαγνωστεί ότι πάσχουν από αντικοινωνική διαταραχή μπορεί να χαρακτηριστεί ως ψυχοπαθής. Εδώ είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ενώ η διαταραχή της αντικοινωνικής προσωπικότητας και η ψυχοπάθεια μπορούν να μοιράζονται κάποιες ομοιότητες.

Η ψυχοπάθεια όμως, προσδιορίζεται από διάφορα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας. Μεταξύ αυτών είναι η εξαπάτηση, η χειραγώγηση, η διαχείριση εντυπώσεων, τα παθολογικά ψέματα, η έλλειψη τύψεων και ενοχών, η αναισθησία, έλλειψη ενσυναίσθησης, η αναζήτηση διέγερσης, ηπαρορμητικότητα τέλος, η και εγκληματική προσαρμοστικότητα.

---

¹⁶ Springer D. W., Roberts A. R (eds), *Handbook of Forensic Mental Health With Victims and Offenders, Assessment, Treatment and Research*, Springer Publishing Company, New York, 2007, p.p. 227

3.1 Ψυχοπάθεια: Βιολογικοί ή Κοινωνικο- Ψυχολογικοί οι Λόγοι που την Προκαλούν

Η ψυχική υγεία και ιδιαίτερα οι διαταραχές της προσωπικότητας, θεωρούνται ως πιθανή αιτία της εγκληματικής συμπεριφοράς. Η ψυχοπάθεια είναι μια διαταραχή της προσωπικότητας που περιλαμβάνει συναισθηματικά, διαπροσωπικά, και συμπεριφορικά γνωρίσματα που έχει βρεθεί πως έχουν σχέση τόσο με την εγκληματική συμπεριφορά όσο και με την υποτροπή. Οι ψυχοπαθείς τείνουν να έχουν ένα ρηχό φάσμα συγκίνησης, έλλειψη συμπόνιας, και αδυνατούν να μάθουν από την τιμωρία ή τα λάθη του παρελθόντος, γεγονός που μπορεί να εξηγήσει το αυξημένο ποσοστό υποτροπής μεταξύ των ψυχοπαθών δραστών. Παρ' όλο που η ψυχοπάθεια είναι διαταραχή της προσωπικότητας δεν έχει διαγνωστεί ως τέτοια στην τέταρτη διορθωμένη έκδοση του Διαγνωστικού και Στατιστικού Εγχειριδίου των Διανοητικών Διαταραχών της Αμερικάνικης Ένωσης Ψυχιάτρων, οπότε δεν θεωρείται διαταραχή της προσωπικότητας. Πρόκειται για ένα ξεχωριστό πρόβλημα ψυχικής υγείας που έχει κάποιες ομοιότητες με άλλες διαταραχές της προσωπικότητας, όπως η αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας. Ο Ogloff διακρίνει την ψυχοπάθεια από την αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας, λόγω της έμφασης στα συναισθήματα και την προσωπικότητα και όχι τόσο στα στοιχεία συμπεριφοράς της διαταραχής αντικοινωνικής προσωπικότητας.¹⁷ Εκτός από την τελευταία, υπάρχουν και άλλα κριτήρια του DSM-IV για διαταραχές που μπορεί να σχετίζονται με εγκληματική συμπεριφορά. Υπάρχουν πολλές θεωρίες που προσπαθούν να εξηγήσουν την αιτία της εγκληματικής συμπεριφοράς. Βασισμένες σε αυτές, πολλές λύσεις για το πρόβλημα της εγκληματικότητας έχουν αναπτυχθεί. Μερικές θεωρίες έχουν στηριχθεί στις κοινωνιολογικές εξηγήσεις που αφορούν την εξέταση των επιπτώσεων της κοινωνικής δομής ή το περιβάλλον στο οποίο ζει ο δράστης. Άλλοι έχουν εξετάσει τη βιολογία, υπάρχουν θεωρίες που υποστηρίζουν ότι η εγκληματικότητα μπορεί να είναι γενετική. Ακόμα, άλλοι βασίζονται σε ψυχολογικές εξηγήσεις που δείχνει ότι η εγκληματικότητα είναι αποτέλεσμα της ανατροφής ενός ατόμου, την ψυχική τους και συναισθηματική σταθερότητα, και / ή τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους. Η ψυχοπάθεια είναι μια διαταραχή της προσωπικότητας που περιλαμβάνει

¹⁷ Ogloff J. R.P., « Psychopathy/Antisocial Personality- Disorder», *Australian and New Zealand Journal of Psychiatry*, vol. 40, 2006, p. 519.

συναισθηματικά, διαπροσωπικά, και συμπεριφορικά χαρακτηριστικά. Συναισθηματικά, τα άτομα που είναι ψυχοπαθητικά τείνουν να εμφανίζουν ένα ρηχό φάσμα συναισθημάτων, καθώς και έλλειψη τύψεων για τις πράξεις τους και τις επιπτώσεις των πράξεών τους στους άλλους. Σαν προσωπικότητες, τα ψυχοπαθή άτομα τείνουν να έχουν ρηχές σχέσεις και συχνά διαθέτουν μια επιφανειακή γοητεία.

¹⁸Συμπεριφορικά, οι ψυχοπαθείς τείνουν να είναι ανεύθυνοι και παρορμητικοί. Αυτό που διακρίνει αυτή τη διαταραχή από άλλες διαταραχές της προσωπικότητας, και ειδικά από την αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας, είναι η έμφαση στα συναισθηματικά στοιχεία σε αντίθεση με τον ορισμό της διαταραχής της αντικοινωνικής προσωπικότητας. Ενώ υπάρχουν ερευνητές που προτείνουν την ψυχολογική ή κοινωνική εξήγηση για τη διαταραχή μεγάλο μέρος της βιβλιογραφίας έχει επικεντρωθεί στις πιθανές βιολογικές και νευρολογικές αιτίες. Η βάση για την ιδέα αυτή αποτέλεσε η συσχέτιση μεταξύ αδελφών που σχετίζονται με ψυχοπάθεια, ακόμη και όταν τα αδέλφια μεγάλωσαν σε διαφορετικό περιβάλλον, επίσης οι διαφορές στους εγκεφάλους των φυσιολογικών σε σχέση με τους ψυχοπαθείς και στις απαντήσεις τους σε συγκεκριμένα τεστ. Πρώτον, αυτές οι θεωρίες που είναι ψυχολογικές ή κοινωνικές θα είναι εξεταστούν παρακάτω από μια πιο προσεκτική ματιά από τις θεωρίες που είναι πιο βιολογικής και νευρολογικής φύσης. Οι θεωρητικοί που πιστεύουν ότι η ψυχοπάθεια έχει προκληθεί από μια ψυχολογική βάση δείχνουν αρκετά αποδεικτικά στοιχεία. Πρώτον, πολλοί ψυχοπαθείς προέρχονται από μια δυσλειτουργική οικογενειακή ζωή, όπου υπάρχουν στοιχεία αμέλειας, εγκατάλειψης γονικού ελέγχου και πειθαρχίας. Επιπλέον, φαίνεται να υπάρχει μια σχέση μεταξύ του μεγέθους της οικογένειας και την ψυχοπάθειας.¹⁹ Φαίνεται να είναι περισσότερο διαδεδομένη σε μεγαλύτερες οικογένειες και να είναι πιο συχνή σε ορισμένους πολιτισμούς, ειδικότερα στη Βόρεια Αμερική, ως απόδειξη ότι πρέπει να υπάρχει μία κοινωνική αιτία για το ότι η διάγνωση δεν κατανέμεται ισομερώς σε όλους τους πολιτισμούς. Παρά τις έρευνες που υποστηρίζουν τα ψυχολογικά και ή κοινωνικά αίτια για ψυχοπάθεια, πιστεύουν πολλοί ερευνητές πιστεύουν ότι η αιτιολογία είναι βιολογική

¹⁸ Marsh A.A., Finger E. C., Schechter J.C, Jurkowitz I T.N., Reid M. E., Blair R.J.R., «Adolescents with Rsychoathic Traits Report Reductions in Rhsiological Responses to Fear», *Journal of Child Psychology and Psychology*, 2010, p. 1.

¹⁹ Khetrapal N., *The Early Attachment Expearence are The Roots of Psychopathy*, Eindhoven University of Technology, p. 1-2.

φύσης. Κάποιες πρώτες έρευνες απέδειξαν ότι ψυχοπαθείς φαίνονται να είναι λιγότερο ευαίσθητοι στις αλλαγές του περιβάλλοντος, επίσης απαιτείται περισσότερος ερεθισμός ώστε να επιτευχθεί ένα επίπεδο διέγερσης που μπορεί να πιο εύκολα να επιτευχθεί από κάποιον που δεν είναι ψυχοπαθής. Ο Hare βρήκε, χρησιμοποιώντας εικόνες ηλεκτροεγκεφαλογραφικές των ψυχοπαθών, ότι σταθερά κάποια μοτίβα του εγκεφάλου δείχνουν ότι μοιάζουν με αυτά των παιδιών που βρίσκονται στην ευρεία, βραδέα κίνηση των κυμάτων. Οι Sutker, Bugg και West, επίσης, ισχυρίζονται ότι υπάρχουν σταθερά βιολογικά χαρακτηριστικά της ψυχοπάθειας και σημειώνουν ότι οι ψυχοπαθείς αδυνατούν να νιώσουν φόβο. Οι ψυχοπαθείς φαίνεται να είναι άφοβοι και επίσης αποτυγχάνουν να μάθουν από τις αρνητικές εμπειρίες του παρελθόντος, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που είχαν οδυνηρές συνέπειες. Αυτά τα ευρήματα σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία που δείχνουν νευρολογικές διαφορές σε ψυχοπαθείς, έχουν οδηγήσει ορισμένους ερευνητές στο συμπέρασμα ότι οι κοινωνικές ή και ψυχολογικές αιτίες από μόνες τους δεν μπορεί να εξηγήσει αυτή τη διαταραχή. Η έκθεση στην κακοποίηση και άλλοι κοινωνικοί και ψυχολογικοί παράγοντες κινδύνου θα πρέπει να κάνει τα άτομα να ανταποκρίνονται περισσότερο στις περιβαλλοντικά συνθήματα και να δείχνουν ένα είδος υπερδιέγερσης σε πολύ συναισθηματικές καταστάσεις, ενώ ο ψυχοπαθής δείχνει έλλειψη ικανότητας να αναγνωρίσει το συναίσθημα και ένα χαμηλότερο επίπεδο διέγερσης σε σχέση με του μη ψυχοπαθείς σε αυτές τις καταστάσεις. Οι ερευνητές αυτοί δηλώνουν ότι υπάρχει μια γενετική αιτία για τα συμπτώματα της διαταραχής, συμπεριλαμβανομένης της έλλειψης κατανόησης που αποτελεί βασικό στοιχείο της διαταραχής που σχετίζεται με δυσλειτουργία στην αμυγδαλή, ένα τμήμα του εγκεφάλου το οποίο είναι σημαντικό για τη διέερση και την ενίσχυση για μάθηση.²⁰ Αν και η ακριβής αιτία της ψυχοπάθειας δεν είναι βέβαιη, υπάρχουν ενδείξεις για νευρολογικές διαφορές στους ψυχοπαθείς όταν συγκρίνονται με εκείνους χωρίς την διαταραχή. Υπάρχουν επίσης στοιχεία για αύξημένα ποσοστά ψυχοπάθειας μεταξύ των εξ αίματος συγγενών των ψυχοπαθών. Επιπλέον, υπάρχει το επιχείρημα ότι η παραμέληση και η κακοποίηση δεν θα οδηγούσε σε αυτό το είδος της έλλειψης ευαισθησίας προς το περιβάλλον, αλλά θα μπορούσε ενδεχομένως να οδηγήσει τα παιδιά που βιώνουν αυτές τις καταστάσεις στο ακριβώς αντίθετο. Ενώ υπάρχουν

²⁰ Kiehl K.A., Hare R.D., McDonald J. J., Brink J., «Semantic and affective processing in psychopaths: An event-related potential ~-RPI study», *Psychophysiology*, vol. 36, 1999, p. 765-766

κάποια αποδεικτικά στοιχεία για την υποστήριξη των ψυχολογικών και κοινωνικών αιτιών για την ανάπτυξη της ψυχοπάθειας, φαίνεται ότι υπάρχουν επίσης μερικές βιολογικές και νευρολογικές διαφορές σε εκείνους με τη διαταραχή που μπορεί να είναι σημαντικές για την ανάπτυξη της ψυχοπάθειας.

Ένα κεντρικό χαρακτηριστικό της ψυχοπάθειας, αφού φαίνεται να χαρακτηρίζει κάθε μορφή της, είναι η συναισθηματική αποστασιοποίηση. Αυτό το χαρακτηριστικό μπορεί να περιγράψει άτομα με μια εγωιστική, απαθή προσωπικότητα, που δεν νοιάζονται για τους άλλους ανθρώπους και δεν γνωρίζουν από τύψεις ή δεν νιώθουν το αίσθημα της ενοχής, της συμπόνιας ή από οποιοδήποτε άλλο ισχυρό συναίσθημα.²¹ Αυτή η έλλειψη συναισθηματικού βάθους φαίνεται να αποτελεί σημαντικό κομμάτι της βάσης της αντικοινωνικής συμπεριφοράς, η οποία εμποδίζει το άτομο να κατανοήσει τη συναισθηματική κατάσταση των άλλων για την οποία έτσι και αλλιώς αδιαφορεί.²²

Αυτές οι ελλείψεις αποτελούν αντικείμενο εντατικής έρευνας από τις αρχές του 1950 μέχρι τώρα. Από τη μία πλευρά η έρευνα διερευνά τον ψυχοφυσιολογικό συσχετισμό αυτών των χαρακτηριστικών που παρατηρούνται, καθώς και τη δομή των ενεργοποιήσεων του φλοιού των περιφερειών του εγκεφάλου που εμπλέκονται στη συναισθηματική επεξεργασία. Τα ευρήματα αυτά αποτελούν τη βάση πολλών νευρο-ψυχολογικών μοντέλων της ψυχοπάθειας. Από την άλλη πλευρά μελετά συμπεριφορές, αντιδράσεις και συναισθηματικά ερεθίσματα είναι στο κέντρο της προσοχής με στόχο να προσδιοριστεί και να αναγνωριστεί η σχέση μεταξύ συναισθημάτων και κοινωνικής και την αντικοινωνική συμπεριφορά.

Το μοντέλο αναστολής της βίας του Blair αναφέρει τη συναισθηματική απόσπαση και την έλλειψη ενσυναίσθησης που παίζουν επίσης ρόλο στην αντικοινωνική συμπεριφορά.²³ Ενώ η δυσλειτουργία του φόβου σύμφωνα με τον Patrick σχετίζεται με τη συναισθηματική απόσπαση και τις ελλείψεις στο σύστημα φόβου που σχετίζονται με την μειωμένη λειτουργία της αμυγδαλής.²⁴ Η συναισθηματική ψυχρότητα είναι ένα πολύ σημαντικό χαρακτηριστικό, ένα

²¹ Litman J., *Is Empathy Ultimately Just Narcissism?*, University of Western Ontario, 2011, p.p. 2 Available online at <http://www.actionpp.com/?p=364>.

²² Schouten R., Silver S., *Almost A Psychopath: Do I (Or Someone I Know) Have a Problem with Manipulation and Lack of Empathy?*, Hazelden, UK, 2012, p.p 6.

²³ Blair R.J.R., *A Cognitive Developmental Approach to Morality: Investigating the Psychopath*, MRC Cognitive Unit 4 – Department of Psychology, University College, London, 1998, p.p 800.

²⁴ Patrick C.J., Cuthbert B.N., Lang P.J., «Emotion in The Criminal Psychopath: Fear Image Processing», *Journal of Abnormal Psychology*, vol. 103, 1994, p.p. 524.

χαρακτηριστικό υψηλής σημασίας για την κατασκευή της ψυχοπάθειας. Λόγω της ιδιαιτερότητας του χαρακτηριστικού αυτού, Cleckley ανέλαβε να ερευνήσει τη σχέση του με την αντικοινωνική και μη-ενσυναίσθητική συμπεριφορά. Χαρακτήρισε την συναισθηματική αυτή ψυχρότητα ως έλλειψη τύψεων ή ντροπής και μια γενική φτώχεια στις μεγάλες συναισθηματικές αντιδράσεις, καθώς και μια ειδική απώλεια της διορατικότητας. Δηλαδή, η συναισθηματική αποστασιοποίηση αποτελείται από μια μειωμένη ικανότητα να βιώνουν συναισθηματικές συγκινήσεις και από την ανικανότητα κατανόησης της συναισθηματικής κατάστασης των άλλων. Και τα δυο αυτά συμπτώματα σχετίζονται με υποφλοιώδεις λειτουργίες του εγκεφάλου, οι οποίες έχουν αποδειχθεί πως είναι διαφορετικές στους ψυχοπαθείς όταν συγκριθούν τους υγιείς συμμετέχοντες σε μελέτες ελέγχου σε αρκετές μελέτες. Με αυτόν τον τρόπο η έλλειψη ενσυναίσθησης είναι μια σημαντική πτυχή της συναισθηματικής αποκόλλησης.

Με βάση τις μελέτες του, ο Blair δεν βρήκε καμία βλάβη στη λειτουργία των καθκόντων του μυαλό των ψυχοπαθών, αλλά βρήκε βλάβες σε φυσιολογικές αντιδράσεις, όπως στο συναίσθημα της αγωνίας και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ψυχοπαθείς φαίνεται να έχουν μειωμένη συναισθηματική ενσυναίσθηση και διαφορετικές αντιδράσεις, αλλά έχουν την γνωστική ενσυναίσθηση των πραγμάτων.²⁵ Αυτό είναι σύμφωνο με τις συχνά αναφερόμενη δήλωση οι οι ψυχοπαθείς γνωρίζουν τις λέξεις, αλλά όχι τη μουσική. Και αυτό συμβαίνει, διότι οι ψυχοπαθείς γνωρίζουν τη λειτουργία των συναισθημάτων, αλλά δεν ξέρουν την εμπειρία των συναισθημάτων.

Αυτό το χαρακτηριστικό της συναισθηματικής ψυχρότητας βρίσκεται στον πυρήνα της ψυχοπάθειας και παρατηρείται σε όλα τα διαφορετικά μέτρα και τις μορφές της, αν και δεν είναι χαρακτηρισμένα με συνέπεια. Στη λίστα ελέγχου του Hare, η συναισθηματική απόσπαση εκπροσωπείται από την έλλειψη στοιχείων από αυτή των τύψεων και ενοχών, το ρηχό συναίσθημα, την αναλγησία και έλλειψη της ενσυναίσθησης.²⁶ Τα στοιχεία αυτά αποτελούν έναν από τους τέσσερις παράγοντες της ψυχοπάθειας σύμφωνα με τον Hare μαζί με την αποτυχία ανάληψης των

²⁵ Cleckley H. M., *The Mask of Sanity: An Attempt to Clarify Some Issues About the So Called Psychopathic Personality*, William a Dolan, UK, 1998, p.p 13.

²⁶ Neal T.M.S, Sellbom M., «Examining the Factor Structure of the Hare Self-Report-Psychopathy Scale», The University of Alabama, Department of Psychology, *Journal of Personality Assessment*, ISSN: 0022-3891 print / 1532-7752 online, p.p. 1.

ευθυνών ως ένα επιπλέον στοιχείο. Ο Cleckley περιέγραψε τη συναισθηματική λειτουργία του ψυχοπαθή ως εξής, απουσία μετάνοιας, τύψεων ή ντροπής, παθολογική εγωκεντρικότητα, αδυναμία να αγαπήσει και γενικότερα να δείξει κάθε είδους στοργή και δεν νιώθει νευρικότητα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μη μπορεί να εκτιμήσει πολλές εμπειρίες της ζωής στην πραγματική τους διάσταση. Η ψυχοπάθεια μπορεί να θεωρηθεί μία από τις πρωτότυπες διαταραχές που σχετίζονται με την δυσλειτουργία ενσυναίσθησης. Η αναφορά σε αυτή τη δυσλειτουργία είναι μέρος των διαγνωστικών κριτηρίων της ψυχοπάθειας. Η ικανότητα του ψυχοπαθή να προκαλέσει σοβαρή βλάβη στους άλλους και μάλιστα επανειλημμένως κάποιες φορές, είναι, και είναι, ένας δείκτης της μια βαθιάς διαταραχής. Ο Hare κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι οι ψυχοπαθείς νιώθουν λιγότερο φόβο ή ανυπομονησία όταν πρόκειται να ακούσουν κάτι δυσάρεστο, αφού όσοι εξετάστηκαν βρέθηκαν να δίνουν μη φυσιολογικές ηλεκτρο-δερμικές αντιδράσεις. Οι Blair, Jones, Clark, Smith, ανακάλυψαν πως οι αντιδράσεις των ψυχοπαθών διαφέρουν στη θέα καταθλιπτικών, οδυνηρών και απειλητικών φωτογραφιών. Σε αντίθεση με τους μη ψυχοπαθείς, έδειχνα λιγότερη συγκίνηση για τις φωτογραφίες βασανιστηρίων για παράδειγμα. Αυτά τα ευρήματα είναι συνεπή με την έννοια του διαχωρισμού μεταξύ εμφανούς εκφραστικής συμπεριφοράς και βασική συναισθηματικής αντίδραση σε ψυχοπάθεια.²⁷ Οι ψυχοπαθείς δεν μπορούν να κατανοήσουν το υλικό μέσα σε ένα συναισθηματικό πλαίσιο, το ίδιο συμβαίνει και με τις λέξεις, ενώ τις καταλαβαίνουν δεν καταλαβαίνουν το μήνυμα πίσω από αυτές. Ο Hare τονίζει ότι ο η εγωκεντρικότητα των ψυχοπαθών τους καθιστά ιδιαίτερα επικύνδινους. Η έλλειψη συνείδησης και ενσυναίσθησης των άλλων κάνει τους ψυχοπαθείς να παίρνουν εν ψυχρώ ό, τι θέλουν να πάρουν αυτό που θέλουν, παραβιάζοντας κοινωνικά πρότυπα και προσδοκίες χωρίς την παραμικρή αίσθηση της ενοχής ή λύπης.²⁸

²⁷ Verona E., Patrick C. J., Curtin J. J., Bradley M. M., Lang P. J., «Psychopathy and Physiological Response to Emotionally Evocative Sounds», *Journal of Abnormal Psychology*, vol. 13, no.1, 2004, p.p. 100.

²⁸ «Psychopaths Finding Point to Brain Differences», *Crime Times*, Available Online on <http://www.crimetimes.org/97b/w97bp4.htm>

4.2 Μια Νέα Βιολογική Προσέγγιση για τη Φύση της Ψυχοπάθειας

Τρέλα ή κακία; Μια νέα έρευνα δείχνει ότι οι ψυχοπαθείς εγκληματίες μπορεί να είναι θύματα της ίδιας της βιολογίας τους.²⁹ Οι παρορμητικοί, ψυχροί και χωρίς τύψεις ψυχοπαθείς αντιμετωπίζουν συνήθως περισσότερο και σκληρές ποινές στο δικαστικό σύστημα. Αλλά ένα αυξανόμενο σώμα της έρευνας δείχνει ότι η παρεκκλίνουσα συμπεριφορά τους μπορεί να συνδέεται με ελαττωματική καλωδίωση του εγκεφάλου, διατυπώνοντας την υπόθεση ότι οι ψυχοπαθείς είναι εγγενώς κακοί και εγείροντας ερωτήματα για το πώς θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με όταν παραβιάζουν το νόμο. Σε περίπτωση ποινικής ψυχοπάθειας – Οι ψυχοπαθείς αποτελούν περίπου το 15%-25% του πληθυσμού των φυλακών, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, θα πρέπει οι εγκληματίες ψυχοπαθείς να λογοδοτούν στο ποινικό σύστημα στον ίδιο βαθμό όπως οι παραβάτες, οι οποίοι δεν έχουν τις ίδιες ανωμαλίες του εγκεφάλου; Είναι θύματα της βιολογίας τους και συνεπώς δεν ευθύνονται για τις πράξεις τους; Ο Heidi Maibom, αναπληρωτής καθηγητής της φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Carleton, υποστηρίζει ότι υπάρχει μια μεγάλη σύγχυση γύρω από το θέμα. Μια μελέτη με επικεφαλής ερευνητές του Πανεπιστημίου του Wisconsin δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *Journal of Neuroscience* και είναι πιθανό να ρίξει λάδι στη φωτιά σχετικά με το παραπάνω ερώτημα.. Οι ερευνητές σάρωσαν τους εγκεφάλους των κρατουμένων στην τοπική φυλακή, εστιάζοντας σε δύο βασικούς τομείς: την αμυγδαλή, η οποία βοηθά στον εντοπισμό των συναισθημάτων και αντιδράσεων ως προς το φόβο και το άγχος και το μεσοκοιλιακό προμετωπιαίο φλοιό, ο οποίος είναι υπεύθυνος για πιο πολύπλοκα συναισθήματα, όπως η ενοχή, η λύπη και συμπόνια.³⁰ Ένα σετ των δεδομένων έδειξε ότι οι λευκές ίνες που συνδέουν αυτές τις δύο περιοχές του εγκεφάλου ήταν ασθενέστερες στους εγκεφάλους των ψυχοπαθών σε σύγκριση με άλλους παραβάτες. Ένα άλλο σύνολο των δεδομένων έδειξε ότι οι ηλεκτρο-χημικά σήματα που εκπέμπονται από τους δύο αυτούς τομείς ήταν λιγότερο συντονισμένοι στους εγκεφάλους των ψυχοπαθών.

²⁹ Οι πληροφορίες για αυτή τη νέα βιολογική θεωρία προέρχονται από το National Post, Online <http://news.nationalpost.com/2011/12/04/mad-vs-bad-criminal-psychopaths-may-be-victims-of-their-own-biology-new-research-suggests/>, που με τη σειρά τους αντλούνται από το Πανεπιστήμιο της Utah.

³⁰ Blair J. R., «Neurobiological Basis of Psychopath», *The British of Journal Psychopath*, 2003, Available Online at <http://bjp.rcpsych.org/content/182/1/5.full>

Ο Mike Koenigs, επίκουρος καθηγητής της ψυχιατρικής υποστηρίζει ότι πρόκειται για μια εγκεφαλική διαταραχή που βασίζεται σε νευρική δυσλειτουργία και μπορεί να υπονομεύσει την ικανότητα των ατόμων να ελέγχουν την κοινωνική συμπεριφορά τους και να ελέγχουν τα συναισθήματά τους. Παρ' όλα αυτά οι επιστήμονες δεν μπορούν να πουν με βεβαιότητα ότι αυτές οι ανωμαλίες του εγκεφάλου είναι η αιτία της διαταραχής, αλλά τώρα τουλάχιστον γνωρίζουμε ποια περιοχή του εγκεφάλου μπορεί να συνδέεται με αυτή. Ενώ η επιστήμη δεν έχει ακόμα πειστεί για το συσχετισμό βιολογίας και ψυχοπάθειας, κάποιοι συνήγοροι υπεράσπισης κάνουν χρήση δεδομένων από εγκεφαλικές απεικονίσεις για να προσπαθήσουν να πείσουν τους δικαστές ή τους ενόρκους ότι οι πελάτες τους είναι ανίκανοι να πάρουν τις σωστές αποφάσεις. Το 2009, ο Brian Dugan από το Ιλλινόις ομολόγησε την ενοχή του για το βιασμό και τη δολοφονία της 10χρονης Jeanine Nicarico στις αρχές του 1980. Σε μια προσπάθεια να τον σώσουν από την εκτέλεση, οι δικηγόροι του Dugan απευθύνθηκαν στον Kent Kiehl, νευροεπιστήμονας στο Πανεπιστήμιο του Νέου Μεξικού, που έχει συγκεντρώσει και σαρώσει 2.000 εικόνες εγκεφάλου από κρατούμενους. Ζήτησαν από τον κ. Kiehl να πάρει συνέντευξη από τον Dugan και να σαρώσει τον εγκέφαλό του με την ελπίδα να πείσει το δικαστήριο ότι ο Dugan δεν μπορούσε να ελέγξει τις παρορμήσεις του. Ο Kiehl βρήκαν στοιχεία ότι Dugan ήταν μια προσωπικότητα συναισθηματικά ανώμαλη από νεαρή ηλικία και η ικανότητά του να αισθάνεται και να κατανοεί τα συναισθήματα ήταν μειωμένη. Είναι εκπληκτικό στους ανθρώπους ότι κάποιος μπορεί να μην έχει κανένα συναίσθημα συμπάθειας και συμπόνοιας, δεν ξέρουν καν τι είναι, δεν έχουν ενστικτώδη αντίδραση, δεν έχουν καμία κατανόηση της ενοχής, . είπε σε μια συνέντευξη ο Kiehl. Είναι μια πραγματική διαταραχή. Είναι τόσο βαθιά όπως και κάθε άλλη ψυχική ασθένεια. Η κριτική επιτροπή δεν επηρεάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο Dugan. (Η θανατική ποινή μετατράπηκε φέτος, όμως, μετά την πολιτεία του Ιλινόις κατήργησε τη θανατική ποινή.) Ακόμα κι έτσι, η διασταύρωση μεταξύ νευροεπιστήμης και νόμου είναι βέβαιο ότι θα αυξηθεί, και οι δικαστές και οι δικηγόροι εμφανίζονται πρόθυμοι να μάθουν περισσότερα για την επιστήμη, δήλωσε ο Kiehl.

Στον Καναδά, υπάρχει ακόμα μια τάση στους δικαστές για την αντιμετώπιση της ψυχοπάθειας ως επιβαρυντικό παράγοντα. Το Δικαστήριο της Αλμπέρτα απέρριψε την προσφυγή ενός επικίνδυνου δράστη σε τέτοια μέσα και τον καταδίκασε σε φυλάκιση. Ο Roland Warawa πήρε σε μια φιλονικία με έναν άλλο άνδρα για μια

πιθανή συναλλαγή ναρκωτικών και πυροβόλησε προς την κατεύθυνση του ανθρώπου. Μια αδέσποτη σφαίρα χτύπησε ένα αθώο θεατή στο πρόσωπο, τον τύφλωσε και στα δύο μάτια. Κάποιες ημέρες νωρίτερα, Wagawa είχαν καταναλώσει κρακ στο σπίτι ενός άλλου άνδρα, όταν του ζητήθηκε να φύγει από το σπίτι, πυροβόλησε τον άνδρα στο στομάχι. Το εφετείο έκρινε εύλογα ότι ήταν ένας ψυχοπαθής που παρουσίασε υψηλό κίνδυνο υποτροπής και έδειξε μικρή προοπτική αλλαγής της συμπεριφοράς του. Μερικοί Καναδικοί εγκληματολόγοι αναρωτιούνται αν οι αυστηρές τιμωρίες είναι δίκαιες. Σε ένα άρθρο στην καναδική Εφημερίδα Εγκληματολογία και Ποινική Δικαιοσύνη, ο, μία φοιτήτρια διδακτορικού του Πανεπιστημίου Simon Fraser, η Lauren Freedman και ο καθηγητής Simon Verdun-Jones πρότειναν ότι η αυστηρή τιμωρία των ψυχοπαθών παραβατών, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί για πρακτικούς λόγους και για λόγους ηθικής τάξης, καθώς οι ψυχοπαθείς λόγω νευροβιολογικών ελλείψεων, οι επιλογές τους είναι πέρα από τον έλεγχό τους. Η Maibom, καθηγήτρια φιλοσοφίας στο Carleton, δεν πείθεται ότι από την ιδέα της χρησιμοποίησης της βιολογίας ως συνήγορο υπεράσπισης για τους ψυχοπαθείς στην αίθουσα του δικαστηρίου. Πιστεύει ότι τα κατασταλτικά μέτρα εξακολουθούν να είναι κατάλληλα για τους ψυχοπαθείς εγκληματίες και ότι υπάρχει μια τάση οι άνθρωποι να εντυπωσιάζονται υπερβολικά όταν τους παρουσιάζουν εικόνες του εγκεφάλου.

Αυτή τη στιγμή, το δικαστικό σύστημα κάνει διάκριση μεταξύ εκείνων που είναι τρελοί - παράφρονες και άρα όχι ποινικά υπεύθυνοι ευθύνη - και εκείνων που είναι κακοί. Είπε. Οι Ψυχοπαθείς ενσυναίσθηση μπορεί να έχουν έλλειψη, ενοχών και τύψεων, αλλά αυτό δεν τους κάνει τρελούς. Αντ' αυτού, είπε, ουσιαστικά υποφέρουν από μια ηθική διαταραχή. Θα δικαιολογήσουμε κάποιον επειδή γεννήθηκαν για να είναι κακός; Αυτό φαίνεται να διαβρώνει μια σημαντική διάκριση του νόμου μεταξύ εκείνων που είναι τρελοί και εκείνων που είναι κακοί. Ο δικηγόρος Graeme Hamilton προσθέτει ότι αν οι συνήγοροι υπεράσπισης που χρησιμοποιούν εικόνες σάρωσης του εγκεφάλου στην αίθουσα του δικαστηρίου για να προσπαθήσει να πάρει ένα καλύτερο αποτέλεσμα για τους πελάτες τους, πρέπει να εξετάσει το ενδεχόμενο ότι οι εισαγγελείς θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα ίδια στοιχεία για την προώθηση των στόχων τους. Αν μια νευρολογική εκτίμηση δείχνει κάτι στον εγκέφαλο που - με βάση την τρέχουσα επιστήμη - υποδηλώνει επικινδυνότητας που δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί, τότε,

φυσικά, αυτό θα μπορούσε να είναι πολύ επιζήμιο για τον πελάτη τους. Είναι κάτι που θα μπορούσε να πάρει δύο κατευθύνσεις. Μια νέα μελέτη διαπίστωσε ότι, αν ένας καταδικασμένος εγκληματίας είναι ένας ψυχοπαθής, οι δικαστές θα κρίνουν παράγοντα στην καταδίκη - συχνά δίνει στο πρόσωπο μια μειωμένη ποινή εάν υπάρχει βιολογική εξήγηση για τη διαταραχή. Ερευνητές από το Πανεπιστήμιο της Γιούτα λένε ότι τα ευρήματά τους απεικονίζουν ένα δίκοπο μαχαίρι που αντιμετωπίζουν οι δικαστές όταν τους δίνεται μια βιομηχανική εξήγηση για την ψυχική διαταραχή ενός εγκληματία: Εάν η συμπεριφορά ενός εγκληματία έχει βιολογική βάση, είναι αυτός ο λόγος για να μειώσει την ποινή επειδή ελαττωματικά γονίδια ή τη λειτουργία του εγκεφάλου αφήσει το ποινικό με λιγότερο αυτοέλεγχο και την ικανότητα να πει σωστό από το λάθος; Ή μήπως είναι λόγος για μια σκληρότερη ποινή, επειδή ο εγκληματίας είναι πιθανό να υποτροπή; Σε ένα πανεθνικό δείγμα δικαστών, οι ερευνητές διαπίστωσαν ότι η μαρτυρία των εμπειρογνομόνων σχετικά με τις βιολογικές αιτίες της ψυχοπάθειας μειώνει την καταδίκη ή από σχεδόν 14 έτη σε λιγότερο από 13 χρόνια, σύμφωνα με μελέτη του Tabery, επίκουρου καθηγητή φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Γιούτα . Η ανώνυμη online έρευνα ζήτησε από τους δικαστές να διαβάσουν ένα σενάριο, που βασίζεται σε μια πραγματική περίπτωση της Γεωργίας, για ένα ψυχοπαθή που είχε καταδικαστεί για τον άγριο ξυλοδαρμό έναν υπαλλήλου καταστήματος με ένα πυροβόλο όπλο κατά τη διάρκεια μιας απόπειρας ληστείας. Οι κριτές κλήθηκαν να απαντήσουν σε μια σειρά από ερωτήματα, όπως το αν θεωρούν τα επιστημονικά στοιχεία για την ψυχοπάθεια να είναι επιβαρυντικοί ή ελαφρυντικοί παράγοντες που θα επηρεάσει καταδίκη και τι ποινή θα επέβαλλαν. Οι δικαστές είπαν ότι η ψυχοπάθεια του εγκληματία είναι ανίατη και η θεραπεία δεν ήταν μια επιλογή. Ενώ η ψυχοπάθεια δεν είναι αποτελεί ακόμα επίσημη διάγνωση στο εγχειρίδιο που χρησιμοποιείται από τους ψυχιάτρους, σύντομα μπορεί να προστεθεί ως μια κατηγορία αντικοινωνικής διαταραχής της προσωπικότητας, σύμφωνα με Tabery. Οι ερευνητές στρατολόγησαν αρχικά 207 δικαστές. Οι κριτές χωρίστηκαν τυχαία σε τέσσερις ομάδες. Όλοι οι δικαστές διάβασαν επιστημονικές αποδείξεις ότι ο κατάδικος ήταν ένας ψυχοπαθής. Οι μισοί από τους δικαστές σε κάθε ομάδα πήραν τα επιστημονικά στοιχεία από την υπερπείραση, η οποία υποστήριξε ότι θα πρέπει να μετριαστεί ή να μειωθεί η ποινή, και οι μισοί δικαστές πήραν τα στοιχεία από την κατηγορούσα αρχή, η οποία

υποστήριξε ότι θα πρέπει να αυξηθεί η ποινή. Οι δικαστές που έλαβαν μια βιολογική εξήγηση για την ψυχοπάθεια του κατάδικου επέβαλλαν ποινές κατά μέσο όρο 12,83 χρόνια.

Αυτό ήταν κάτι περισσότερο από ένα χρόνο λιγότερο από το 13,93 ετών που επιβλήθηκε ως ποινή από τους δικαστές οι οποίοι είπαν μόνο ότι ο κατηγορούμενος ήταν ένας ψυχοπαθής, αλλά δεν έλαβε μια βιολογική εξήγηση για την κατάσταση. Οι ερευνητές έμειναν κατάπληκτοι η ποινή μειώθηκε δεδομένου ότι έχουμε να κάνουμε με ψυχοπαθείς, οι οποίοι είναι πολύ άπονοι, δήλωσε ο Δρ Brown. Κατά τα προσεχή έτη, είναι πιθανόν να μάθετε για όλα τα είδη των βιολογικών αιτίων της εγκληματικής συμπεριφοράς, υποστήριξε. Αυτό είναι ό, τι είναι τόσο εντυπωσιακό για την εύρεση αυτών των αποτελεσμάτων σε ψυχοπαθείς, γιατί είναι πιθανό να δούμε μια ακόμη μεγαλύτερη μείωση της ποινής των κατηγορουμένων.

4.3 Τύποι Ψυχοπάθειας

Παρά το γεγονός ότι η ψυχοπάθεια συνήθως έχει ερμηνευθεί ως μια σχετικά ομοιόμορφη δομή, σύγχρονες έρευνες προτείνουν ότι μπορεί να είναι ετερογενής. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες παραλλαγές της ψυχοπάθειας, οι οποίες μπορούν να διακριθούν με βάση το βαθμό στον οποίο είναι κληρονομικές και χαρακτηρίζονται από συναισθηματικές ελλείψεις, παρορμητικότητα, χαρακτηριστικό άγχος, και τα χαρακτηριστικά των οριακών και ναρκισσιστικές διαταραχές προσωπικότητας.

Στο Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο των Ψυχικών Διαταραχών, 4η Έκδοση (DSM-IV American Psychiatric Association, 1994), οι μακροχρόνιες μορφές της αντικοινωνικής και βίαιης συμπεριφοράς συλλαμβάνονται από μια ενιαία κατηγορία, αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας.³¹ Όμως, η χρόνια αντικοινωνική συμπεριφορά είναι πιθανόν μία συνάρτηση ενός ξενιστή άλλων παραγόντων εκτός από την προσωπικότητα απόκλιση. Επιπλέον, υπάρχουν ενδείξεις ότι τα άτομα που έχουν ταξινομηθεί με διαταραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας μπορεί να διαφέρουν σημαντικά από το ένα το άλλο τόσο στη συμπεριφορά τους όσο και στα χαρακτηριστικά. Η πιθανή υπερ-διάγνωση της αντικοινωνικής διαταραχής της προσωπικότητας οφείλεται στο ότι αυτή η διαταραχή τείνει να είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση στις σωφρονιστικά ρυθμίσεις, με το 50 - 80% των παραβατών ανταποκρίνονται συνήθως διαγνωστικά κριτήρια. Ένα μεγάλο σώμα της έρευνας που διεξάγεται κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο δεκαετιών δείχνουν ότι η κατασκευή του ψυχοπαθή καλύπτει ατομικές διαφορές μεταξύ εκείνων με διαταραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας και ότι αυτή η κατασκευή έχει κρίσιμες συνέπειες για τις νομικές αποφάσεις σχετικά με τον κίνδυνο της βίας αλλά και τη θεραπεία.

Σε αντίθεση με την πιο επικεντρωμένη στη συμπεριφορά διάγνωση διάγνωσης της διαταραχής της αντικοινωνικής προσωπικότητας, η ψυχοπάθεια μπορεί να θεωρηθεί ως ένας αστερισμός της προσωπικότητας που περιλαμβάνει χαρακτηριστικά γενικά όπως η ασυνειδησία, αναισθησία, δολιότητα, ο εγωκεντρισμός, αποτυχία να σχηματίσουν στενούς συναισθηματικούς δεσμούς, χαμηλή ροπή προς το άγχος,

³¹ American Psychiatric Association, Online at <http://www.psychiatry.org/practice/dsm/dsm-iv-tr>

επιφανειακή γοητεία, και της εξωτερίκευσης ευθυνών.³² Το πιο ευρύ αποδεκτό μέτρο της ψυχοπάθειας είναι η διορθωμένη λίστα χαρακτηριστικών της ψυχοπάθειας (PCL-R), η οποία αξιολογεί ένα σύνολο διαπροσωπικών, συναισθηματικών και συμπεριφορικών χαρακτηριστικών που βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στις) στην περιγραφές του Cleckley για την ψυχοπάθεια. Παρά το γεγονός ότι η ψυχοπάθεια ερμηνευθεί ως μια σχετικά ομοιόμορφη δομή, αρκετοί μελετητές έχουν τονίσει την ύπαρξη συγκεκριμένων παραλλαγών ψυχοπάθειας. Πρώτον, η πολυδιάστατη δομή των παραγόντων που PCL-R αντανακλά τον εαυτό της τη δυνατότητα ξεχωριστών υποομάδων των δραστηνών. Αν και οι περισσότερες έρευνες έχουν επικεντρωθεί στην προγνωστική χρησιμότητα του PCL-R συνολική βαθμολογία, πρόσφατες αναλύσεις προτείνουν ότι το PCL-R αποτελείται από δύο αλληλένδετους παράγοντες. Ο Παράγοντας 1 τονίζει τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας σύμφωνα με τη σύλληψη του Cleckley για την ψυχοπάθεια (π.χ., αναληγσία και μεγαλομανία), ενώ ο παράγοντας 2 υπογραμμίζει την κοινωνικά αποκλίνουσα συμπεριφορά και εγκληματικότητα (π.χ., παρορμητικότητα και παρασιτικό τρόπο ζωής).³³ Πιο πρόσφατες έρευνες δείχνουν ότι η PCL-R μπορεί να υποστηρίζεται από τρεις, αντί για δύο, παράγοντες. Αυτό το μοντέλο υποδιαιρεί την προσωπικότητα ξεχωριστές πτυχές που αντιπροσωπεύουν ένα αλαζονικό και δόλιο διαπροσωπικό στυλ και την έλλειψη συναισθηματικής εμπειρίας που πιστεύεται ότι είναι χαρακτηριστικό της ψυχοπάθειας. Το μοντέλο εξαλείφει επίσης πολλά στοιχεία από τον τομέα της κοινωνικής απόκλισης που είναι πιο στενά συνδεδεμένη με την εγκληματική συμπεριφορά (π.χ., νεανική εγκληματικότητα και την ποινική ευελιξία) για να δημιουργήσει μια παρορμητική και ανεύθυνη συμπεριφορά. Μερικοί συγγραφείς έχουν υποστηρίξει ότι οι διαφορετικές διαμορφώσεις σκορ στους δύο από τους τρεις παράγοντες στη λίστα μπορεί να είναι χαρακτηριστικό των συγκεκριμένων παραλλαγών της ψυχοπάθειας

Ο Porter (1996) διέκρινε δυο παραλλαγές της ψυχοπάθειας που βασίζονται σε

³² Miller J. D., Lynam D. R., Widiger T.A., Leukefeld C., *Personality Disorders as Extreme Variants of Common Personality Dimensions: Can The Five Factor Model Adequately Represent Psychopathy?*, University of Kentucky, Blackwell, UK, 2001, p.p 254.

³³ Brandt J. R., Kennedy W.A., Patrick C.J., Curtin J.J., «Assessment of Psychopathy in A Population of Incarcerated Adolescent Offenders», *Psychological Assessment*, vol.4, 1997, p.p 430.

διαφορετικά αιτιολογικά μονοπάτια, τη μία (πρωτοβάθμια), είναι κυρίως εκ γενετής και η άλλη (δευτερεύουσα) αρχικά περιβαλλοντική.³⁴ Ωστόσο, επεξεργαζόμενος ένα απόσπασμα από τον Cleckley, ο Porter αντιλαμβάνεται τη δευτεροβάθμια ψυχοπάθεια ως διασπαστική διαταραχή και όχι μια νεύρωση χαρακτήρα. Σύμφωνα με τον Porter, οι δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς απέκτησαν τον πυρήνα της συναισθηματικής απόσπασης της ψυχοπάθειας αφού βιώσουν σωματική ή σεξουαλική κακοποίηση, η οποία τους οδηγεί στο να σβήσουν ή να απενεργοποιήσουν την ικανότητά τους να σχηματίζουν συναισθηματικούς δεσμούς και, κατά συνέπεια, την ανάπτυξη της συνείδησής τους. Ως προσαρμογή στην κακομεταχείριση, απομακρύνεται το παιδί και σταδιακά γίνεται συναισθηματικά ωμό, πράγμα το οποίο μειώνει την αγχωτική εμπειρία. Σε αντίθεση, δεδομένης της πολυγονιδιακής προδιάθεσή τους, οι πρωτοβάθμιοι ψυχοπαθείς είναι, σύμφωνα με την Porter, γεννημένοι με τα βασικά των διαπροσωπικά και συναισθηματικά χαρακτηριστικά της ψυχοπάθειας³⁵ (όπως αξιολογήθηκε με τη λίστα χαρακτηριστικών της ψυχοπάθειας και τον Παράγοντα 1). Παρά το γεγονός ότι έχουν διαφορετική διάθεση, τόσο στην πρωτοβάθμια όσο και τη δευτεροβάθμια οι ψυχοπαθείς αρχίζουν να εκδηλώνουν αντικοινωνική συμπεριφορά (Παράγοντας 2) κατά την ύστερη παιδική ηλικία ή την εφηβεία. Ο Porter πρότεινε ότι, στο βαθμό που όλα τα ψυχοπαθητικά χαρακτηριστικά σχετίζονται με την απουσία του συναισθήματος, οι δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς συχνά θα μπορούσαν να διακρίνονται τυπικά από τους πρωτογενείς ψυχοπαθείς και ως εκ τούτου να διαφέρουν στο σκορ στην κλίμακα της ψυχοπάθειας. Σημείωσε, ωστόσο, ότι οι δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς ίσως γενικά να μη χειραγωγούν και βλάπτουν τους άλλους γενικά, αποδεικνύοντας έτσι λιγότερα την ποιότητα του χρήστη, που συνήθως συνδέονται με την πρωτογενή ψυχοπάθεια.³⁶ Όπως ο Karpman, ο Porter πιστεύει ότι η δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς μπορούν να ανταποκριθεί πιο ευνοϊκά στις διαθέσιμες θεραπευτικές προσεγγίσεις από ότι οι πρωτοβάθμιοι ψυχοπαθείς. Η θεωρία του Porter είναι σύμφωνη με τα στοιχεία που εξετάστηκαν νωρίτερα σχετικά με τη σύνδεση μεταξύ της κακοποίησης των παιδιών και της ψυχοπάθειας, καθώς και για τις διαφορές μεταξύ των ψυχοπαθών στο βαθμό του

³⁴ Porter S., « Without Conscience or Without Active Conscience? The Etiology of Psychopathy Revisited», *Aggression and Violent Behaviour*, vol.1, 1996, p.p. 180.

³⁵ Βλ. ό.π., σελ 182.

³⁶ Βλ. ό.π., σελ. 186.

άγχους, δεδομένου ότι η διαταραχής μετατραυματικού στρες (PTSD) είναι αγχώδης διαταραχή. Ο Porter προσφέρει δύο επιπλέον επιχειρήματα ότι συμπίπτουν τα συμπτώματα και των δύο ειδών της ψυχοπάθειας. Πρώτον, πριν τα συμπτώματα και των δύο ψυχοπαθειών και του μετατραυματικού στρες συχνά προηγείται παιδική κακοποίηση. Δεύτερον, αν και υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των διανοητικών διαταραχών, της ψυχοπάθειας και του μετατραυματικού στρες μοιράζονται χαρακτηριστικά όπως συναισθηματική απάθεια. Παρ'όλα αυτά, δεν έχουν γίνει άμεσα έρευνες για την επικράτηση των διασπαστικών συμπτωμάτων μεταξύ των ψυχοπαθών. Παίρνουμε επίσης τον ισχυρισμό του Porter ότι ορισμένα άτομα είναι γεννημένα με τα βασικά διαπροσωπικά και συναισθηματικά χαρακτηριστικά του παράγοντα 1. Ο ισχυρισμός αυτός έρχεται σε αντίθεση με τα ευρήματα από τις πολυάριθμες γενετικές μελέτες συμπεριφοράς (π.χ., του Tellegen το 1988), σύμφωνα με την οποίες τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας διαμορφώνονται ουσιαστικά όχι μόνο με γενετικές επιρροές, αλλά και από τις επιδράσεις του περιβάλλοντος που δεν είναι κοινά με τα παιδιά που μεγαλώνουν στην ίδια οικογένεια (δηλαδή, τις επιρροές που έχουν την τάση να μειώνουν οικογενειακή ομοιότητα. Η κοινωνιοβιολογική σύλληψη του Mealey για τη δευτεροβάθμια ψυχοπάθεια είναι η πιο χαρακτηριστική από αυτές που εξετάζονται εδώ, δεδομένου ότι την καθιστά σαν μια εξελικτική προσαρμογή και όχι ως μια συναισθηματική δυσλειτουργία ή διαταραχή. Ο Mealey πρότεινε ότι οι πρωτογενείς ψυχοπαθείς είναι γενετικά προικισμένοι με ένα μοτίβο ιδιοσυγκρασίας και διέγερσης που τους προδιαθέτει να είναι επιλεκτικά αδιάφοροι για τα συνθήματα απαραίτητα για την ομαλή κοινωνικοποίηση και ηθική ανάπτυξη. Σύμφωνα με τη Mealey, η πρωτοβάθμια ψυχοπάθεια αποτελεί ένα μηχανισμό για τη διατήρηση της στρατηγικής της εξαπάτησης (δηλαδή, χρησιμοποιώντας μια παραπλανητική στρατηγική).³⁷ Επειδή έχουν έλλειψη κοινωνικών συναισθημάτων, στον καθορισμό του πώς να αντιμετωπίσουν και να «παίξουν» στις κοινωνικές συναντήσεις της καθημερινής ζωής, [ο πρωταρχικός ψυχοπαθείς] θα χρησιμοποιήσει μια καθαρή προσέγγιση

---

³⁷ Skeem J., Kerr M., Johansson P., Andershed H., Loudon J. E., «Two Subtypes of Psychopathic Violent Offenders That Parallel Primary and Secondary Variants», *Journal of Abnormal Psychology*, vol.116, 2007, p.p. 395-396.

κόστους-οφέλους βασισμένη στα άμεσα προσωπικά αποτελέσματα, χωρίς να υπολογίσει τις συναισθηματικές αντιδράσεις των άλλων με τους οποίους ασχολούνται. Χωρίς αγάπη να τους «δεσμεύει» για συνεργασία, το άγχος για την πρόληψη της «αποστασίας», ή ενοχή για να εμπνεύσει μετάνοια, θα παραμείνουν ελεύθεροι να παίζουν συνεχώς για το βραχυπρόθεσμο όφελος. Επειδή οι πρωταρχικοί ψυχοπαθείς αντανakλούν ένα γενετικό μηχανισμό για τη διατήρηση της στρατηγικής της εξαπάτησης, είναι μια μικρή ομάδα αμετάβλητης συχνότητας. Οι δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς αντανakλούν μια δεύτερη, μικρότερη γενετική ροπή και επηρεάζεται περισσότερο από το περιβάλλον επηρεάζεται και τους μηχανισμούς του για τη διατήρηση αυτής της στρατηγικής, και ως εκ τούτου αποτελούν ένα μεταβλητό ποσοστό των ψυχοπαθών. Οι δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς που είναι ανταγωνιστικά μειονεκτικοί λόγω της ικανότητά τους να αποκτήσουν πόρους και ευκαιρίες ζευγαρώματος πιστεύεται ότι είναι πιθανότερο να υιοθετήσουν αυτή την στρατηγική εξαπάτησης. Ο Mealey στην έρευνά του αξιολόγησε διάφορες πηγές του ανταγωνιστικού μειονεκτήματος, συμπεριλαμβανομένης της χαμηλής κοινωνικοοικονομική κατάσταση, την ασυνεπή πειθαρχία, και την οικογενειακή βία. Πιστεύεται ότι τα παιδιά μειονεκτούν κοινωνικά, ακαδημαϊκά και συναισθηματικά, σε σχέση με τους συνομηλίκους τους. Τα μειονεκτήματα αυτά τους οδηγούν να αναζητήσουν εναλλακτικές ομάδες συνομηλίκων στις οποίες μπορεί να είναι λιγότερο άτομα με ειδικές ανάγκες στην ικανότητά τους να επιτάξει τους πόρους, την αποτροπή τους αντιπάλους, ή να αποκτήσουν σεξουαλική ευκαιρίες. Τελικά, αυτός ο δρόμος οδηγεί συχνά σε αντικοινωνικές συμπεριφορές. Σε αντίθεση με τους ψυχοπαθείς της πρώτης κατηγορίας, οι δευτεροβάθμιοι ψυχοπαθείς προέρχονται σχεδόν πάντα από χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα τάξη και ο αριθμός τους μπορεί να ποικίλλει σημαντικά μεταξύ των πολιτισμών και του χρόνου, παρακολούθηση των περιβαλλοντικών συνθηκών που ευνοούν ή δυσμένει τη χρήση των στρατηγικών εξαπάτησης. Η Mealey υποστήριξε ότι οι ψυχοπαθείς από τις υψηλότερες κοινωνικοοικονομικές τάξεις ήταν πολύ πιθανό να είναι πρωτοβάθμιοι ψυχοπαθείς. Ανέφερε την έρευνα του Raine) για τη σχέση ανάμεσα στην τάξη και φυσιολογικής διέγερση μεταξύ των αντικοινωνικών θεμάτων για να υποστηρίξει τον ισχυρισμό της ότι όταν τα άτομα ανώτερης τάξης εμπλέκονται σε ψυχοπαθητική συμπεριφορά, είναι πιθανό να είναι το αποτέλεσμα μιας ιδιαίτερα ισχυρής γενετικής προδιάθεσης.

Όπως και αυτές των άλλων θεωρητικών, ο αιτιολογικός Mealey διακρίνει ανάμεσα ψυχοπαθή παραλλαγές φέρουν επιπτώσεις για την πρόληψη και τη θεραπεία. Ο Mealey υποστηρίζει ότι η κοινωνία μπορεί να προσπαθήσει μόνο για την καλύτερη ανίχνευση και τη διαχείριση της συμπεριφοράς εξαπάτησης των πρωτογενών ψυχοπαθών. Ωστόσο, η δευτεροβάθμια ψυχοπάθεια θα μπορούσε σε μεγάλο βαθμό να προληφθεί με τη μείωση της κοινωνικής διαστρωμάτωσης και από την έγκαιρη παρέμβαση και την κοινωνική στήριξη των παιδιών που μειονεκτούν και βρίσκονται σε κίνδυνο. Οι δευτεροβάθμια ψυχοπαθείς, υποστήριξε ο Mealey, μπορούν επίσης να επωφεληθούν από την ψυχοθεραπεία και τη φαρμακοθεραπεία. Παρακάτω περιγράφονται διαφορετικές εκφράσεις του ψυχοπαθή, η καθεμία με έμφαση σε μεγάλο βαθμό στον τρόπο ζωής του ψυχοπαθή στους και συνήθεις τρόπους αλληλεπίδρασης με τους άλλους ανθρώπους.³⁸ Πίσω από κάθε μία από αυτές τις περιγραφές θεωρείται ότι υπάρχει μια καθολική ψυχοπαθητική δομή (που χαρακτηρίζεται από ναρκισσισμό, πρωτόγονη παρορμητικότητα, μαζί με τα ελλείμματα σε συγκίνηση, συμπάθεια, ενοχή, και ηθική) που ανήκει σε κάθε τύπο.

Ο ψεύτης

Είναι ένα παθολογικός ψεύτης ο οποίος θα πει ψέματα χωρίς κανέναν λόγο. Συνήθως είναι ικανός σε αυτό, αλλά μερικές φορές η μνήμη του τον απατά. Θα συμφωνήσουν σε κάτι και με το που γυρήσουν την πλάτη τους κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Οι νομικές συμφωνίες και οι κανονικές νόρμες πρωτοκόλλου δεν σημαίνουν τίποτα για αυτόν. Τεχνικά, οι ψυχοπαθείς δεν ψεύδονται ποτέ, διότι το ψέμα δεν είναι ένα σημαντικό θέμα για αυτούς. Η ιδέα της αλήθειας δεν υπάρχει για τον ψυχοπαθή, οπότε δεν μπορεί να πει ψέματα, δεν υπάρχει για αυτόν καμία διαφορά. Λέει ό, τι είναι βολικό, ό,τι του έρχεται στο μυαλό του, αλλά ποτέ δεν υπολογίζει αν είπε πράγματι την αλήθεια, ή όχι. Υπάρχει κάτι στους κανονικούς ανθρώπους που θέλουν να δουν την αλήθεια και θέλουν να είναι αληθινοί, αλλά αν η εσωτερική αίσθηση λείπει τότε η λέξη ψέμα, δεν έχει κανένα νόημα.

Ο κοινωνικο-οικονομικός αναρριχητής

Συχνά επαγγελματικά-επιτυχημένος, αυτός ο τύπος του ψυχοπαθή θα ανέβει στην κορυφή στον εργασιακό και κοινωνικό κύκλο. Κανείς δεν γνωρίζει την κόλαση του να ζεις μαζί του. Συχνά είναι ταλαντούχος και έξυπνος στον τομέα της προτίμησής του, αλλά θα πρέπει να είναι σε απόλυτο έλεγχο. Θα χειραγωγήσουν τους άλλους για να

³⁸ Psychopath Research, Online at http://www.psychopath-research.com/forum/ubbthreads.php/topics/1837/16_Faces_of_a_Psychopath

προωθήσουν τις ιδέες τους. Μπορούν να είναι εκδικητικοί και απειλητικοί στο χώρο της εργασίας τους. Δεν έχουν καμία πραγματική κοινωνική συνείδηση. Μπορεί να είναι καχύποπτος και παρανοϊκός. Η συμπεριφορά αυτού του ψυχοπαθή είναι ανειλικρινής και καλύπτεται από ένα πέπλο φιλικότητας και κοινωνικότητας. Παρά το γεγονός ότι αρχικά κάνει μια καλή εντύπωση επιφανειακά στις γνωριμίες του μετά παρουσιάζει συχνά μια χαρακτηριστική αναξιοπιστία, παρορμητικές τάσεις, βαθιά δυσαρέσκεια και κατήφεια μεταξύ των μελών της οικογένειας και άλλους συνεργάτες που βρίσκονται κοντά του. Συχνά είναι εξαιρετικά προικισμένος στο λόγο του και χαρισματικός, ο καθένας μπορεί να τον αγαπήσει τον εκτός από εκείνους που ξέρουν πραγματικά ποιος είναι.

Ο σεξουαλικός ψυχοπαθής θα εμφανίσει μια παρορμητική υπερσεξουαλικότητα (αρσενικό ή θηλυκό), και συχνά εκφράζει μια πολυμορφική σεξουαλική δραστηριότητα- π.χ., την πορνογραφία και τον αυνανισμό, την ασυδοσία, την ομοφυλοφιλία, και διάφορες παραφιλίες συμπεριλαμβανομένων των πιθανών αιμομικτικών τάσεων και διαστροφών. Ο σεξουαλικός ψυχοπαθής υιοθετεί μια προσέγγιση επιθετική προς τους στόχους του, συμπεριλαμβανομένης της καταδιωκτικής συμπεριφοράς. Αυτός ο τύπος μπορεί να αντλήσει σεξουαλική ευχαρίστηση από ένα και μόνο θέμα, όπως ο βιασμός ή η παιδοφιλία, στην οποία ο κύριος σεξουαλικός του στόχος του θα είναι να κυριαρχεί, να χρησιμοποιεί, να ελέγχει, και να υποτάξει ένα άλλο άτομο (συχνά κάποιον πιο αδύναμος και λιγότερο ικανό να διαχειριστεί την κατάσταση) ώστε να νιώθει αυτός ότι βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση. Για τον ψυχοπαθή παιδεραστή, ο Robert Hare λέει πως αριθμός των παιδιών που είναι σεξουαλικά κακοποιημένα από τους γονείς, άλλους συγγενείς, ή εργαζομένους που τα φροντίζουν, κληρικούς, καθηγητές, πολλές φορές κακοποιούν και οι ίδιοι παιδιά μεγαλώνοντας. Για το σεξουαλικό ψυχοπαθή όλοι οι άνθρωποι μπορεί να είναι οι στόχοι, συμπεριλαμβανομένων τόσο των πολύ μικρών και πολύ ηλικιωμένων ατόμων, καθώς και τα δύο φύλα, και συχνά επιδιώκουν σεξ χωρίς συναίνεση.

Ο εκρηκτικός ψυχοπαθής διαφοροποιείται από τις άλλες παραλλαγές ψυχοπαθή λόγω της απρόβλεπτης και ξαφνικής εμφάνιση της εχθρότητας. Αυτά τα ξεσπάσματα χαρακτηρίζονται από ανεξέλεγκτη οργή και τρομακτικές επιθέσεις σε άλλους, συμβαίνουν συχνά εναντίον των μελών της οικογένειάς τους. Αυτή η εκρηκτική

συμπεριφορά εκρήγνυται απότομα, λόγω της έντονης φύσης της και μπορεί να εντοπιστεί και να περιοριστεί. Επειδή αισθάνονται ότι απειλούνται, οι ψυχοπαθείς ανταποκρίνονται με ένα βίαιο τρόπο, νιώθουν σύγχυση λόγω της απότομης αλλαγής που τους έχει ξεπεράσει, λέγοντας και κάνοντας ασυγχώρητα πράγματα. Όπως συμβαίνει και με τα παιδιά, τα ξεσπάσματα αυτά είναι στιγμιαίες αντιδράσεις για να αντιμετωπίσουν την απογοήτευση ή το φόβο που νιώθουν. Παρά το γεγονός ότι η εκρηκτική συμπεριφορά είναι συχνά αποτελεσματική για να εκφοβίζουν τους άλλους και να τους κάνουν να σωπαίνουν και να είναι παθητικοί, δεν είναι κατά κύριο λόγο μια που έχει ως σκοπό την ταπείνωση των άλλων.

5. Ο βίαιος ψυχοπαθής

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικό είναι αυτό το είδος του τυραννικού ψυχοπαθή με επιθυμία να βγει έξω στο δρόμο και να είναι άσπλαχνος και απάνθρωπος. Συχνά είναι επιλεκτικός στην επιλογή των θυμάτων του, τον εντοπισμό των ατόμων που είναι πιθανό να επιτεθεί. Αρκετά συχνά, εμφανίζουν ένα δυσανάλογο επίπεδο κακοποίησης και εκφοβισμού, προκειμένου να εντυπωσιάσει όχι μόνο τα θύματά του αλλά εκείνους που παρατηρούν δείχνοντας έτσι την απεριόριστη δύναμή του. Περισσότερο από κάθε άλλο τύπο, τα άτομα αυτά αισθάνονται βαθιά ικανοποίηση όταν δημιουργούν πόνο στους άλλους. Σε αντίθεση με τους εκρηκτικούς ψυχοπαθείς, για τους οποίους η εχθρότητα χρησιμεύει κυρίως ως αντίδραση στην απόρριψη των συναισθημάτων τους, οι τυραννικοί αυτοί ψυχοπαθείς χρησιμοποιούν τη βία εργαλειακά, ως μέσο για να εμπνεύσουν τον τρόμο και τον εκφοβισμό. Οι εμπειρίες αυτές στη συνέχεια θα γίνουν το αντικείμενο της σκέψης τους, παρέχοντας στους ψυχοπαθείς μια αίσθηση βαθιάς ικανοποίησης. Αυτός ο ψυχοπαθής συχνά μετατρέπεται σε ένα δαίμονα. Ο στόχος του είναι να παρακολουθεί και να προκαλεί συναισθηματική, λεκτική και σωματική βία κατά καιρούς. Η απόλαυση τείνει πολύ προφανώς, μπορεί και να είναι σεξουαλικά σαδομαζοχιστής. Γυναίκες, παιδιά, άνδρες, ηλικιωμένοι, (και ακόμη και τα ζώα) - ο καθένας που είναι ευάλωτος είναι στόχος του.

Ο γοητευτικός ή αδελφή ψυχή

Αυτός ο ψυχοπαθής έρχεται δυναμικά, μας λέει ότι έχει τα ίδια ενδιαφέροντα, λέει ότι θέλει να μας παντρευτεί γρήγορα. Αυτό ο ψυχοπαθής μπορεί να μας βοηθήσει, μπορεί να φανεί χρήσιμος, ανακουφίζοντας μας με τη δειθην εξειδανικευμένη του εικόνα η οποία ποτέ δεν διαρκεί. Ο Jekyll μετατρέπεται πάντα σε Hyde τελικά. Αυτός ο ψυχοπαθής γνωρίζει ότι θα μας πλησιάσει με τη χαλαρωτική του αύρα του και την

έλλειψη αναστολών. Αυτό το είδος βασανίζεται από τους συνήθεις νευρωτικούς καταναγκασμούς του, από αμφιβολίες, ενοχές και αναστολές. Αυτός ο ψυχοπαθής δεν έχει αναστολές, είναι ο τύπος που μπορεί να παίξει μέχρι να επιτύχει τη σεξουαλικούς τους στόχους του προσεγγίζοντας τους άλλους και λέγοντάς τους αυτά που θέλουν να ακούσουν.

Ο κλέφτης

Στο φιλάργυρο ψυχοπαθής, βλέπουμε μια μορφή αντικοινωνικής διαταραχής της προσωπικότητας. Αυτά τα άτομα αισθάνονται ότι η ζωή δεν τους έχει δώσει αυτά που τους χρωστά, ότι έχουν στερηθεί αγάπη, υποστήριξη, ή υλική επιβράβευση, ότι οι άλλοι έχουν λάβει περισσότερα. Έτσι, οδηγούνται από ζήλια και την επιθυμία για αντίποινα - την επιθυμία να πάρει πίσω αυτό που έχουν στερηθεί από το πεπρωμένο. Μέσα από τις πράξεις της κλοπής ή της καταστροφής, οι ίδιοι νιώθουν ότι αποζημιώνονται για την κενότητα της ζωής τους, απορρίπτοντας και παραβιάζοντας την κοινωνική τάξη. Δρουν για τη σκέψη ότι μόνο αυτοί μπορούν να αποκαταστήσουν την καρμική ανισορροπία με την οποία η ζωή τους έχει επιβαρύνει. Για τον διαταραγμένο σοβαρά, ο σφετερισμός θεωρείται επιτεύγμα και γίνεται η μεγαλύτερη ανταμοιβή. Εδώ, η απόλαυση έγκειται στη λήψη και όχι στην κατοχή. Όπως και τα πεινασμένα ζώα που επιδιώκουν θήραμα, οι φιλάργυροι ψυχοπαθείς είναι αρπακτικά. Μπορούν να χειριστούν τους άλλους ως πιόνια στα παιχνίδια εξουσίας τους. Παρά το γεγονός ότι έχουν λίγη συμπόνια για τις επιπτώσεις των συμπεριφορών τους, αισθάνονται λίγο ή καθόλου ενοχές για τις πράξεις τους, παραμένουν στην καρδιά αρκετά ανασφαλής για την εξουσία τους και τα υπάρχοντά τους. Ποτέ δεν αισθάνονται ότι αρκετά έχουν αποκτήσει αρκετά για να αναπληρώσουν τις προηγούμενες στερήσεις. Ανεξάρτητα από τα επιτεύγματά τους, παραμένουν πάντα ζηλιάρηδες, τυχοδιώκτες και άπληστοι. Είναι εντελώς εγωκεντρικοί και μαλθακοί, δεν επιθυμούν να μοιραστούν με τους άλλους. Πιστεύοντας ότι θα συνεχίσουν να στερούνται, οι ψυχοπαθείς δείχνουν ελάχιστη συμπάθεια για εκείνους που υφίστανται την εκμετάλλευση και εξαπατώνται.

Ο ήσυχος ψυχοπαθής

Αυτό ο ψυχοπαθής έχει κοινωνικά αποσυρθεί, συχνά είναι βρώμικος και απεριποίητος, είναι περιστασιακά ανασφαλής και αναποφάσιτος, ίσως ακόμη και δειλός. Αυτές οι προσωπικότητες διαπράττουν βίαιες πράξεις μόνο ως μέσο για την αντιμετώπιση του φόβου τους.

9. Αυτός που κάνει πλύση εγκεφάλου

Αυτός μπορεί να είναι χαρισματικός και γοητευτικός και μπορεί να χειριστεί ομάδες ανθρώπων για την επίτευξη του στόχου του. Συχνά βρίσκονται στη θρησκεία και την πολιτική. Οι στόχοι του: χειραγώγηση, έλεγχος, συμμόρφωση, χρήματα, θέση, προσοχή. Έχει ως στόχο αφελή και ευάλωτα άτομα.

10. Αυτός που παίρνει ρίσκα

Αυτός ο ψυχοπαθής δεν μαθαίνει ποτέ από το παρελθόν του. Είναι καταδικασμένος να επαναλαμβάνει για πάντα την κακή του κρίση. Ο κακός έλεγχος των παρορμησεών του είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα. Αυτό το είδος του ψυχοπαθή δραστηριοποιείται συχνά στην ανάληψη κινδύνων για τον εαυτό του - για τον ενθουσιασμό που προσφέρει, καθώς και για την αίσθηση του να νιώθει ζωντανός και να συμμετέχει στη ζωή, όχι για σκοπούς όπως υλικό κέρδος ή τη φήμη. Πολλά από αυτά τα άτομα, ενεργούν παρορμητικά, και συμπεριφέρονται με ανεξέλεγκτο τρόπο. Σε αντίθεση με πολλούς ψυχοπαθείς, των οποίων τα βασικά κίνητρα είναι σε μεγάλο βαθμό η άνοδος τους και η εκδίκηση, τα άτομα αυτά οδηγούνται από την ανάγκη για ενθουσιασμό και διέγερση, αναζητούν συγκίνηση, με ευκαιρίες να αποδείξουν το θάρρος τους ή να ανοίξουν τις δυνατότητες τους, οι παράγοντες που τον καθιστούν ψυχοπαθή είναι η ανευθυνότητα των ενεργειών τους, και η περιφρόνησή τους για τις επιπτώσεις της συμπεριφοράς τους για τους άλλους. Η εσωστρεφής παραλλαγή αυτού του τύπου κάνει κατάχρηση ουσιών - αλκοόλ, ως έναν τρόπο για να πάρει συγκινήσεις.

Ο παρανοϊκός ψυχοπαθής

Αυτός ο ψυχοπαθής είναι καχύποπτος με τους πάντες και τα πάντα. Συνήθως δεν υπάρχει κανένας λόγος. Είναι τρομοκρατημένος από την έκθεση και μπορεί να είναι εν δυνάμει επικίνδυνος. Θα κατηγορήσει τους άλλους συχνά από λάθος και δεν θα δεχθεί ποτέ την ευθύνη. Δεν έχει σημασία αν έκανε το χάος ή όχι, κάποιος άλλος πρέπει να αναλάβει την ευθύνη. Τα χαρακτηριστικά τους συχνά συνδυάζονται με αυτά της παρανοϊκής διαταραχή της προσωπικότητας. Χαρακτηρίζονται από τη δυσπιστία τους, τη δυσαρέσκεια, και το φθόνο για τους άλλους. Πίσω από αυτά τα χαρακτηριστικά είναι αδίστακτος.

Ο δολοφόνος ή κατά συρροή δολοφόνος

Αυτός ο κακόβουλος τύπος είναι από τις λιγότερο ελκυστικές παραλλαγές του ψυχοπαθή. Αυτά τα άτομα είναι ιδιαίτερα εκδικητικά και εχθρικά. Οι ανταποδοτικές παρορμήσεις τους οδηγούν σε καταστροφική περιφρόνηση των συμβάσεων της

κοινωνικής ζωής. Δύσπιστος, με έντονη επιθυμία να πάρει την εκδίκηση για την πραγματική ή φανταστική κακομεταχείριση στην οποία υποβλήθηκε στην παιδική ηλικία. Πολλοί είναι άφοβοι και διατεθειμένοι να προβλέπουν και να αναζητούν την προδοσία και την τιμωρία εκ μέρους των άλλων. Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του ψυχοπαθή είναι μείγμα με εκείνων των ατόμων με σαδιστική ή παρανοϊκή προσωπικότητα (ή και τα δύο), αντανakλώντας όχι μόνο μια βαθιά αίσθηση της στέρησης και μια επιθυμία για τιμωρία αντισταθμιστικά, αλλά και μια έντονη καχυποψία και εχθρότητα. Πολλοί δολοφόνους και δολοφόνοι κατασυρροή ανήκουν σε αυτή την κατηγορία.. Τα πρόσωπα αυτά θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως εμπόλεμα, διαβρωτικά, μνησικάκα, φαύλα, κακοήθη, βίαια, σκληρα, και εκδικητικά. Η συμπεριφορά τους μπορεί να γίνει εξωφρενικά και κατάφωρα αντικοινωνική. Όχι μόνο δεν δείχνουν ελάχιστη ενοχή ή τύψεις για τις βίαιες πράξεις τους, αλλά αντ' αυτού μπορεί να εμφανίζουν και μια αλαζονική περιφρόνηση για τα δικαιώματα των άλλων. Παρά το γεγονός ότι είναι σε θέση να δώσει μια απόλυτα λογική εξήγηση των ηθικών εννοιών - ξέρει τη διαφορά μεταξύ σωστού και λάθους - παρ' όλα αυτά φαίνεται ανίκανος να νιώσει το αίσθημα αυτό. Σε αντίθεση με άλλους τύπους, αυτοί οι ψυχοπαθείς αναγνωρίζουν τα όρια του τι μπορεί να γίνει δικό τους.

Ο αντικοινωνικός ψυχοπαθής
Αυτός ο τύπος έχει αναλυθεί παραπάνω.

Ο πωλητής αυτοκινήτων
Η χρήση του πωλητή αυτοκινήτου είναι μια αλληγορία για τον ψυχοπαθή που μπορεί να σας πουλήσει οτιδήποτε, ακόμη και τους ίδιους τους εαυτούς τους. Σε αντίθεση με τον παραπάνω γόη, αυτός ο ψυχοπαθής χρησιμοποιεί μια γρήγορη ομιλία για να πιάσει τους ανθρώπους. Κύριες τεχνικές τους είναι οι εξής: (α). Κάν 'το, γιατί μου αρέσει. Κάνουν ερωτήσεις σχετικά με το ποιος είστε, τι σας αρέσει και τι νομίζετε, και στη συνέχεια να πρεσβεύουν τα ίδια πράγματα.. (β). Κάν 'το για ανταπόδοση - Αυτοί οι τύποι θα ήθελαν να πιστεύετε ότι επειδή σας έδωσαν κάτι, χρωστάτε κάτι πίσω. (γ). Κάν 'το, γιατί όλοι οι άλλοι το κάνουν - Αυτό το άτομο θα προσπαθήσει να σας πείσει ότι είναι «μέρος του πλήθους» ή «είναι στην ομάδα και είναι δελεαστικό να συμμετάσχετε. (δ). Αυτή η προσφορά είναι καλή για περιορισμένο χρονικό διάστημα μόνο - Αυτά τα άτομα ξέρουν οτιδήποτε περιζήτητο ή σπάνιο παίρνει μια τιμή πολύ πέραν της εγγενούς αξίας του, και θα χρησιμοποιήσει αυτή τη γνώση για να πατάνε τα κουμπιά σας. (ε). Κάν 'το για να

είναι συνεπής (Σστ) Μπορείτε να με πιστέψετε, είμαι μια αρχή - Οι ψυχοπαθείς γνωρίζουν ότι οι άνθρωποι είναι πιθανότερο να κάνουν στην αρχή ότι τους πει. (ζ). Κάν 'το αλλιώς - Αυτό ο ψυχοπαθής γνωρίζει ότι ένας από τους κύριους λόγους που οι άνθρωποι ακούν μια μορφή εξουσίας είναι ο φόβος ότι θα τιμωρηθούν αν δεν το κάνουν.

Η ηθικολόγος ή άγιος

Αυτός διακηρύσσει το υψηλό ήθος του και θέλει δικαιοσύνη για την κοινωνία. Μπορεί να βρεθεί στα επαγγέλματα του δασκάλου, αξιωματικού φυλακής, θρησκευτικού ηγέτη (ή ευσεβή συνοδού), διευθυντή του ορφανοτροφείου ή νοσοκομείου για ψυχικά ασθενείς, ή σε παρόμοιες θέσεις εργασίας που απαιτούν μια ηθικά υπεύθυνη παρουσία. Κερδίζοντας το θαυμασμό, την προσοχή, ακόμη και ματιές από τους άλλους, προκαλώντας φθόνο με τεχνάσματα. Αυτά ο «ηθικά αλληλοσυμπληρούμενος» ψυχοπαθείς δεν μπορεί να εξαρτηθεί από την αγάπη, επειδή, όπως όλοι οι ψυχοπαθείς, έχουν ένα σοβαρό έλλειμμα στην περιοχή του συναισθήματος.

Ο καλλιτέχνης
Αυτός ο ψυχοπαθής θα επιλέξει τον τρόπο ζωής ή τις κοινότητες όπου η ανηθικότητα θεωρείται δώρο. Συγχρωτίζεται και με άλλους καλλιτέχνες, συγγραφείς, μπρόμ τύπους και επαναστάτες. Σε αυτούς τους κύκλους ο ψυχοπαθής γίνεται σχεδόν μη-ψυχοπαθής, και μπορεί άνετα να αναζητήσει τα θύματα που είναι πρόθυμα να δουν το πάθος του ως «παρεξηγημένη ιδιοφυΐα», ένα άτομο του οποίου τις ιδέες σπαταλούνται για τις μάζες και έχει ηθικά επιβαρυνθεί.

Ο ακαδημαϊκός ψυχοπαθής
Αυτοί οι ψυχοπαθείς συχνά εργάζονται ως γιατροί, δικηγόροι, καθηγητές πανεπιστημίου, ψυχιάτροι, ειδικοί, επιστήμονες, ιερείς, καθώς και σε άλλα πνευματικά προσανατολισμένα επαγγέλματα. Οι επαγγελματικοί τους ρόλοι τους δίνουν κύρος και δύναμη όταν τα πράγματα καταρρέουν, όπως κάνουν συνήθως, απλά να δείξουν το πακέτο μέχρι να προχωρήσουν. Στις περισσότερες περιπτώσεις επιλέγουν επαγγέλματα στα οποία οι απαιτούμενες δεξιότητες είναι εύκολες για να να φεύδεται, η ορολογία εύκολη για να τη μάθει, και τα διαπιστευτήρια απίθανα να ελεγχθούν σχολαστικά. Εάν το επάγγελμα τοποθετεί επίσης ένα υψηλό ασφάλιστρο για την ικανότητα να πείσει ή να χειραγωγήσουν τους άλλους, ή να του λύσει τα χέρια, τόσο το καλύτερο. Έτσι, οι ψυχοπαθείς θεωρούν ότι είναι εύκολο να γίνουν

υπουργοί, σύμβουλοι, ψυχολόγοι και. Αλλά μερικοί από αυτούς υποτίθεται πως είναι γιατροί, και μπορεί να κάνουν διάγνωση, να δέσουν φάρμακα, και ακόμη να κάνουν χειρουργική επέμβαση, το ότι θέτουν συχνά σε κίνδυνο την υγεία ή τη ζωή των ασθενών τους, δεν τους ενοχλεί στο ελάχιστο ».

Παρά το γεγονός ότι ο Cleckley είχε ενσωματώσει στην περιγραφή του για την ψυχοπάθεια τους άνδρες όσο και τις γυναίκες, η ψυχοπάθεια συνήθως πιστεύεται ότι είναι ένα αρσενικό φαινόμενο. Με βάση τα ποσοστά που προκύπτουν από τις μελέτες με τροφίμους, τα χαμηλότερα ποσοστά αντικοινωνικής συμπεριφοράς, παρατηρούνται στις γυναίκες σε σύγκριση με τους άνδρες, αλλά αυτό θα μπορούσε να οφείλεται στο γεγονός ότι οι γυναίκες φυλακίζονται λιγότερο από τους άνδρες. Ωστόσο, στο γενικό πληθυσμό μελέτες με τη χρήση αυτο-συμπληρούμενων μέτρων βρέθηκαν χαμηλότερες βαθμολογίες σε θηλυκά άτομα από ό, τι στους άνδρες. Πρόσφατες αναλύσεις σχετικά τον παράγοντα της δομής της ψυχοπάθειας με βάση το PCL-R εφαρμόζουν τη θεωρία τεσσάρων διαφορετικών στοιχείων μεταξύ αρσενικών και θηλυκών δειγμάτων που σχετίζονται με την αντικοινωνική συμπεριφορά και τη χειραγώγηση, ενώ ο παράγοντας της δομής δεν φαίνεται να είναι διαφορετικός σε αρσενικό ή θηλυκό. Αυτά τα αποτελέσματα υποδεικνύουν ιδιαίτερη προσοχή για τη χρήση του PCL-R με τις γυναίκες. Μερικοί συγγραφείς προτείνουν ακόμη και τη χρήση των 28 αντί των 30 βαθμών ως όριο ψυχοπάθειας για τις γυναίκες.³⁹ Η προσωπικότητα που συσχετίζεται την ψυχοπάθεια φαίνεται να είναι το ίδιο για άνδρες και γυναίκες ψυχοπαθείς, παρουσιάζουν τις ίδιες συναισθηματικές ελλείψεις ενσυναίσθησης, αυτο-ελέγχου. Όσον αφορά την εγκληματική και αντικοινωνική συμπεριφορά, οι άνδρες ψυχοπαθείς συχνά δείχνουν περισσότερες προηγούμενες καταδίκες και συλλήψεις από τις γυναίκες ψυχοπαθείς, αλλά η σχέση της ψυχοπάθειας και του αυξημένου κινδύνου για υποτροπή είναι ίδια για τα δύο φύλα. Οι λίγες μελέτες σχετικά με την επεξεργασία συναισθημάτων δεν βρήκαν διαφορές μεταξύ αρσενικών και θηλυκών ψυχοπαθών. Εν ολίγοις, οι γυναίκες διαφέρουν από τους άνδρες ψυχοπαθείς κυρίως στη συμπεριφορά τους. Ειδικά η διαταραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας είναι λιγότερο έντονη στις γυναίκες ψυχοπαθείς. Υπάρχουν μόνο λίγες μελέτες που δείχνουν ότι δεν υπάρχει διαφορά στην ψυχοσωματική συμπεριφορά. Παρά το γεγονός ότι η κατασκευή της ψυχοπάθειας έχει ερευνηθεί για πολλές

³⁹ Vitale J. E., Newman J. P., «Using the Psychopathic Checklist-Revised With Female Samples: Reliability, Validity, and Implications for Clinical Utility», *American Psychological Association D12*, 2001, p. 117-118.

δεκαετίες, η έρευνα έχει επικεντρωθεί σχεδόν αποκλειστικά για τα χαρακτηριστικά των ανδρών δραστών. Οι ερευνητές έχουν αρχίσει να διερευνούν την ψυχοπάθεια στις γυναίκες μόνο τα τελευταία χρόνια. Ως αποτέλεσμα, οι διαφορές μεταξύ των φύλων εντός του κατασκευάσματος της ψυχοπάθειας δεν είναι καλά κατανοητές. Ένας παράγοντας που συμβάλλει στην προβληματική εκτίμηση της γυναικείας ψυχοπάθειας είναι ο εξής. Το κυρίαρχο εργαλείο για τη μέτρηση της ψυχοπάθειας, το PCL-R, αναπτύχθηκε για άνδρες κρατούμενους. Αν κάποια έρευνα έχει διεξαχθεί σχετικά με το πώς η PCL-R ισχύει και για τις γυναίκες, ο αριθμός των μελετών που εξετάζουν την προβλεπτική εγκυρότητα της PCL-R με θηλυκό πληθυσμό είναι σχετικά μικρή.

Ο Hare ανέφερε ότι η προγνωστική χρησιμότητα του PCL-R εκτείνεται σε γυναίκες με μέτρια προγνωστική ακρίβεια. Ωστόσο, τα ευρήματα αυτά αποκαλύπτουν ένα διαφορές σε σχέση με τους άνδρες παραβάτες. Συγκεκριμένα, τα ποσοστά υποτροπής είναι πιο στενά συνδεδεμένα με τον Παράγοντα 1 από τον Παράγοντα 2 στο σκορ. Οι διαφορές ανάλογα με το φύλο παρατηρούνται και στην επικράτηση, τη σοβαρότητα, την έκφραση της συμπεριφοράς, καθώς και τη δομή του παράγοντα ψυχοπάθεια.

Ο Hare πρότεινε ότι το σκορ 30 (από 40) έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για τον χαρακτηρισμό των ατόμων ως ψυχοπαθείς, αυτή η βαθμολογία έχει χρησιμοποιηθεί στην έρευνα για την ψυχοπάθεια για χρόνια. Σε σύγκριση με το 25 - 30 % που συναντάμε συνήθως στα αρσενικά δείγματα δραστών, η έρευνα δείχνει ότι οι γυναίκες είναι λιγότερο πιθανό από τους άνδρες να χαρακτηριστούν ως ψυχοπαθείς, όταν η βαθμολογία αυτή χρησιμοποιείται. Για παράδειγμα, οι Salekin βρήκε μόνο το 16% από 103 κρατούμενες στη γυναικεία φυλακή συνάντησε αυτήν το σκορ.⁴⁰ Ομοίως, η Warren αναφέρει μόνο το 17,4% από 138 θηλυκά φυλακισμένων συνάντησε τη συνιστώμενη βαθμολογία. Αρκετές πιθανές εξηγήσεις υπάρχουν για αυτήν τη διαφορά, όπως μια πραγματική διαφορά των φύλων στα ποσοστά επικράτησης ή πιθανές αποκλίσεις που υπάρχουν στο μέτρο αξιολόγησης για ψυχοπάθεια. Η έκδοση του PCL-R T-score πρότεινε κάποιες μετατροπές ως εναλλακτική λύση στη χρήση του σκορ για τις γυναίκες.

---

⁴⁰ Psychopathy and Female Offenders, Department of Corrections, Online at <http://www.corrections.govt.nz/research/risk-assessment-of-recidivism-of-violent-sexual-female-offenders/psychopathy-and-female-offenders.html>

Σοβαρότητα: πολυάριθμες μελέτες ανέφεραν σημαντικά χαμηλότερα PCL-R επίπεδα ψυχοπάθειας στις γυναίκες από ότι στους άνδρες. Για παράδειγμα ο Hare βρήκε μια μέση συνολική βαθμολογία 19 σε γυναικεία παραβάτες (N = 1.218? SD = 7,5) και 22,1 σε αρσενικούς παραβάτες (N = 5.408? SD = 7,9). Επιπλέον, οι γυναικείοι πληθυσμοί έχουν βρεθεί να σκοράρουν σημαντικά χαμηλότερα ποσοστά τόσο στον Παράγοντα 1 από τους άνδρες ψυχοπαθείς.⁴¹ Επιπλέον, οι μη εγκληματίες γυναίκες είχαν σημαντικά χαμηλότερα ποσοστά από ό, τι τα αρσενικά και στους 2 παράγοντες.

Έκφραση

Συμπεριφοράς

Οι γυναίκες φαίνεται να δείχνουν σημαντικά διαφορετικές εκδηλώσεις συμπεριφοράς ψυχοπάθειας από τα αρσενικά. Τρεις βασικοί τομείς ψυχοπαθητικής συμπεριφοράς, όπου η διαφορά είναι εμφανής, είναι: (α) τα πρώτα προβλήματα συμπεριφοράς, (β) η βίαιη αντικοινωνική συμπεριφορά, και (γ) η σεξουαλική συμπεριφορά. Αυτές οι μελέτες μπορεί να δείξουν ότι ορισμένα από τα διαγνωστικά κριτήρια για την ψυχοπάθεια χρησιμοποιούνται σήμερα μπορεί ενδεχομένως να είναι προκατειλημμένα απέναντι στα φύλα. Η έρευνα έδειξε ότι τα πρώτα προβλήματα συμπεριφοράς δεν είναι τόσο εμφανή στις γυναίκες σε σύγκριση με τους άνδρες. Συγκεκριμένα, οι σημείο-σημείο αναλύσεις του PCL-R και της λίστας χαρακτηριστικών ψυχοπάθειας: Έκδοση Νέων, έδειξαν σημαντικές διαφορές μεταξύ των φύλων. Για παράδειγμα, ο Grann χρησιμοποίησε ένα δείγμα 72 βίαιων παραβατών και διαπίστωσε ότι οι γυναίκες είχαν σημαντικά χαμηλότερα ποσοστά παραβατικότητας ως ανήλικες ανηλίκων από ό, τι άνδρες. Λαμβάνοντας υπόψη την ισχυρή σχέση μεταξύ ψυχοπάθειας και διαταραχής αντικοινωνικής προσωπικότητας, ένας ερευνητής εξέτασε τις διαφορές μεταξύ των φύλων όσον αφορά τα κριτήρια διαταραχής αντικοινωνικής προσωπικότητας στην παιδική ηλικία. Ο Rutherford εξέτασε τα DSM-III και DSM-III-R κριτήρια για διατραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας σε ένα δείγμα από 94 χρήστες ουσιών και διαπίστωσαν ότι οι γυναίκες παρουσίασαν σημαντικά λιγότερες κριτήρια σε παιδική ηλικία από ό, τι οι άνδρες και ιδίως στα κριτήρια μιας βίαιης ή επιθετική φύσης από την παιδική ηλικία. Το εύρημα δείχνει ότι οι γυναίκες έχουν την τάση να σκοράρουν χαμηλότερα στις αρχές της προβλήματα συμπεριφοράς και νεανικής παραβατικότητας σύμφωνα με τα κριτήρια της ψυχοπάθειας.

⁴¹ Vitale J., Smith S., Brinkley C., Newman J., «The Reliability and Validity of the Psychopathy Checklist-Revised in A Sample of Offenders», *Criminal Justice and Behaviour*, vol. 29, 2002, p. 204-205

Η μη βίαιη αντικοινωνική συμπεριφορά φαίνεται να είναι το κλειδί για την κατανόηση της ψυχοπάθειας στις γυναίκες, ενώ η βίαιη αντικοινωνική συμπεριφορά ήταν πιο σημαντική στους άνδρες. Η σεξουαλική συμπεριφορά έχει αναδείξει σε πολλές μελέτες διαφοροποίηση μεταξύ ανδρών και γυναικών ψυχοπαθών. Συγκεκριμένα, οι γυναίκες παραβάτες φαίνεται να εμπλέκονται πιο απελευθερωμένη σεξουαλική συμπεριφορά από ότι τα αρσενικά. Σε μια μελέτη βίαιων παραβατών, ο Grann διαπίστωσε ότι τα θηλυκά σημείωσαν σχετικά υψηλότερα ποσοστά από τους άνδρες για την σεξουαλική συμπεριφορά. Αν και φαίνεται ότι η σεξουαλική συμπεριφορά είναι σημαντική για την κατανόηση της γυναικείας ψυχοπάθειας, δεν υπάρχουν στοιχεία που να δείχνουν εάν πρόκειται για μια πραγματική διαφορά με βάση το φύλο ή αν πρόκειται για προκατάληψη των κλινικών ιατρών. Εν περιλήψει, αρκετές μελέτες έχουν βρει διαφορές στην έκφραση της συμπεριφοράς ψυχοπάθειας στις γυναίκες σε σύγκριση με τους άνδρες, συμπεριλαμβανομένων τα πρώιμα προβλήματα συμπεριφοράς, την λιγότερη επιθετικότητα, και ασυδοσία. δεκάδες γυναίκες.

Δομή

Παραγόντων

Οι διαφορές των φύλων στις βασικές διαστάσεις της ψυχοπάθειας έχουν βρεθεί κατά την εξέταση της εφαρμογής των καθιερωμένων PCL-R στοιχείων για τους άνδρες και τις γυναίκες..

Ο Jackson εξέτασε την εφαρμογή των τριών μοντέλων χρησιμοποιώντας αναλύσεις επιβεβαίωσης παράγοντας σε ένα δείγμα από 119 κρατούμενες στη γυναικεία φυλακή. Και ο αυτός και ο Hare πρότειναν ότι το μοντέο των δύο παραγόντων αντιπροσώπευε μια κακή προσαρμογή στα δεδομένα. Οι Cooke και Michie βρήκαν ότο το μοντέλο τριών παραγόντων είναι μια καλύτερη λύση στο δείγμα των γυναικών παραβατών.⁴² Ο πιο σημαντικός παράγοντας σε αυτή τη μελέτη αποτελεί η συναισθηματική έλλειψη, γεγονός που υποδηλώνει ότι η έλλειψη του συναισθηματικού φάσματος και κατανόησης είναι σημαντικά χαρακτηριστικά που διακρίνουν τις ψυχοπαθείς γυναίκες από τις μη ψυχοπαθείς. Η έρευνα δείχνει ότι το βίαιο έγκλημα είναι λιγότερο συχνό μεταξύ γυναικών παραβατών. Ομοίως, η ψυχοπάθεια είναι λιγότερο συχνή μεταξύ των γυναικών παραβατών. Μερικοί ερευνητές χρησιμοποιούν ένα χαμηλότερο ποσοστό σκορ για να καθοριστεί αν μια γυναίκα είναι ψυχοπαθής. Η ελάχιστη βαθμολογία των 30

⁴² Neumann S.C., Robert D. Hare, PhD, and. Newman J. P, «The Super Ordinate Nature of The Psycopathy Checklist-Revised», *Journal of Personality Disorders*, vol. 21, 2007, p. 118

βαθμών είναι σπάνια στις γυναίκες παραβάτε. Ως εκ τούτου,ορισμένοι χρησιμοποιούν ως όριο το των 25 . Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι πολλές γυναίκες που εμφανίζουν χαρακτηριστικά ψυχοπάθειες εμπίπτουν εντός του εύρος 25-30 Η επόμενη ενότητα παρουσιάζει μια τυπολογία που αναπτύχθηκε για τις γυναίκες παραβάτες και εξετάζει επίσης την έρευνα σχετικά με τις διαφορές μεταξύ των φύλων που σχετίζονται με ψυχοπάθεια.

5.2 Τυπολογία για τις Γυναίκες Παραβάτες

Το 1978, η Cathy Widom διεξήγαγε έρευνα με δείγμα από 66 γυναίκες που περιμένουν να δικαστούν στη Μασαχουσέτη. Από την έρευνα της βρήκε τέσσερις τύπους γυναικών παραβατών.⁴³ Η πρώτη ήταν η μικρότερη ομάδα, που αντιπροσωπεύει 6,1% του συνολικού δείγματος. Τα χαρακτηριστικά που ξεχώρισαν ανάμεσα σε αυτές τις γυναίκες ήταν ο υψηλός βαθμός εχθρότητας, η προβληματική κοινωνικοποίηση, η παρορμητικότητα, η επιθετικότητα και τα χαμηλά επίπεδα του άγχους. Η ομάδα ονομάστηκε κύρια ομάδα ψυχοπάθειας. Ο δεύτερος τύπος ήταν κάπως πιο παρορμητικός από την πρώτη ομάδα, και είχε επίσης ένα υψηλό επίπεδο άγχους και της κατάθλιψης. Τα υψηλότερα επίπεδα της άγχος και κατάθλιψης έδειξαν ότι αυτή η ομάδα μπορεί να έχει μια υψηλότερη αίσθηση της ενοχής, η οποία δεν είναι κοινή μεταξύ ψυχοπαθτικών ατόμων. Αυτή η ομάδα χαρακτηρίστηκε ως τα δευτερεύουσα ή νευρωτικοί ψυχοπαθείς, και αντιπροσώπευαν το 18,2% του δείγματος.

Η τρίτη ομάδα αντιπροσωπεύει 25,7% των γυναικών. Αυτές οι γυναίκες είχαν ουσιαστικά ένα κανονικό προφίλ. Το πιο εντυπωσιακό πράγμα σχετικά με τα αποτελέσματα των δοκιμών τους ήταν οι υψηλές βαθμολογίες κλίμακας στο ψέμα που συνοδεύεται από πολύ χαμηλό άγχος. Αυτό υποδεικνύει ότι οι γυναίκες είναι αυτοελεγχόμενες και ίσως αρνούνται συμπτώματα από τα οποία μπορεί να υποφέρουν. Τέλος, η τέταρτη ομάδα, που αντιστοιχούσαν στο ήμισυ του δείγματος και έτσι ήταν η μεγαλύτερη ομάδα, ήταν η κανονική εγκληματική ομάδα. Αυτές οι γυναίκες ήταν αρκετά συνηθισμένες στην εχθρότητα. Ο Widom διαπίστωσε ότι, σε αντίθεση με τους άνδρες ψυχοπαθείς, οι γυναίκες ψυχοπαθείς δεν διαφέρουν από άλλες γυναίκες παραβάτες ως προς την εξωστρέφει. Αντίθετα, το σύνολο των γυναικών παραβατών ήταν πιο εξωστρεφής από το κανονικό γυναίκες, ενώ οι άνδρες ψυχοπαθείς τείνουν να είναι πιο εσωστρεφής από ό, τι άλλα αρσενικά παραβάτες. Έχει επίσης βρεθεί ότι η εχθρότητα ήταν υψηλή μεταξύ όλων των ομάδων, και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι όλοι αναμένουν να δικαστούν. Σύμφωνα με την ερμηνεία αυτή, θα περίμενε κανείς ότι το επίπεδο της εχθρότητας να μειωθεί μετά από τη δίκη, αλλά καμία έρευνα δεν πραγματοποιήθηκε για να δούμε αν αυτό πράγματι συνέβαινε.

⁴³ Zaplin A., *Female Offenders, Critical Perspectives and Effective Interventions*(2 ed.), Jones and Bartlett Publishers, UK, 2008, p. 203- 206.

Εκτός από την εστίαση σχετικά με τα χαρακτηριστικά των γυναικών ψυχοπαθών, κάποια έρευνα έχει επικεντρωθεί στους τύπους των γυναικών παραβατών που πάσχουν από ψυχοπάθεια. Στην προαναφερθείσα μελέτη περίπτωση, (Dalby, και Baskerville), διαπιστώθηκε ότι οι δράστες επέδειξαν ακραία επιθετικότητα, σεξουαλική επίθεση, και σαδομαζοχισμό όμοιο με τους άνδρες ψυχοπαθείς. Μερικοί συγγραφείς έχουν υποστηρίξει ότι η σεξουαλική φύση των εγκλημάτων τους, είναι το μόνο πράγμα που χωρίζει τους άνδρες από τις γυναίκες κατά δολοφόνους. Προηγούμενες έρευνες έχουν επίσης βρει ότι οι γυναίκες παραβάτες μπορεί να είναι πιο βίαιες και επιθετικές σεξουαλικά από εκείνες που δεν είναι ψυχοπαθείς. Ο Vaughn διαπίστωσε η ότι ψυχοπάθεια είχε σχέση με τη βία και κλοπή, αλλά όχι τη χρήση ναρκωτικών. Οι Cunliffe και Gacopo ανέφεραν επίσης ότι οι ν γυναικών παραβάτες, που έπασχαν επίσης από είχαν αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας, είχαν περισσότερες πιθανότητες να έχουν διαπράξει βίαια εγκλήματα και ήταν παρόμοιες με τους άνδρες από αυτή την άποψη. Οι Weismann-Henelius, Viemero, και Eronen εξέτασαν τη σχέση μεταξύ θύματος και δράστη ανάλογα με το φύλο και βρήκαν ότι τα θύματα ανθρωποκτονίας, όπου ο δολοφόνος ήταν θηλυκό ήταν πιο πιθανό να σχετίζονται στενά, από ό, τι σε περιπτώσεις επιθέσεων. Διαπίστωσαν ότι όταν τα θύματα ήταν κοντά στο θηλυκό δράστη και ήταν πιο πιθανό να έχουν ψυχοπαθητικά χαρακτηριστικά όπως η αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας, και η οριακά διαταραχή της προσωπικότητας. Κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα αίτια της βίας κατά των γυναικών από ξένους μπορεί να είναι πιο στενά συνδεδεμένη με ψυχοπάθεια ή άλλες διαταραχές της προσωπικότητας από όταν το θύμα είναι στενά συνδεδεμένο με τον δράστη.

.Η Warren, βρήκε αντιφατικά αποτελέσματα στην μελέτη του με 132 γυναίκες εγκληματίες. Διαπίστωσε ότι οι γυναίκες που έπασχαν από ψυχοπάθεια ήταν λιγότερο πιθανό να καταδικαστούν για δολοφονία και άλλων βίαια εγκλημάτων και ως εκ τούτου ήταν πιο δεκτικές στη θεραπεία.

6.1 Η Ποινική Τιμωρία των Ψυχοπαθών

Ας υποθέσουμε ότι ένα άτομο το οποίο έχει διαπράξει ένα βίαιο έγκλημα έχει διαγνωστεί ως ψυχοπαθής από ψυχιάτρους. Πρέπει αυτό το άτομο να τιμωρηθεί ποινικά; Αρχικά η απάντηση είναι προφανώς θετική. Υπάρχουν τρεις λόγοι που κάνουν αυτό το συμπέρασμα να φαίνεται λογικό. Ο πρώτος λόγος για τον οποίο θεωρούμε τους ψυχοπαθείς ποινικά υπεύθυνους για τη συμπεριφορά τους είναι το ότι βοηθάει την ικανοποίηση των θυμάτων και τις εκδικητικές τάσεις της κοινωνίας. Το γεγονός ότι ένας ψυχοπαθής έχει καταφέρει ένα φοβερό πλήγμα στο θύμα, την οικογένειά του και σε άλλους που έχουν μάθει το περιστατικό έχει προκαλέσει θυμό εναντίον του δράστη. Αν υπήρχε ένα δικαστήριο που έκρινε το δράστη αθώο λόγω ψυχοπάθειας, η απόφασή του αυτή θα δημιουργούσε πολλές αντιδράσεις. Η άρνηση του δικαστηρίου να ικανοποιήσει τη δίψα της κοινωνίας για ηθική δικαιοσύνη θα προκαλούσε μαζική οργή. Η κοινωνία θα επέμενε πως ο κατηγορούμενος ήξερε τι έκανε, πως είτε το διασκέδαζε ή ήταν αδιάφορος για το μαρτύριο του θύματος, επομένως ο κατηγορούμενος θα έπρεπε να τιμωρηθεί αυστηρά.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο οι ψυχοπαθείς θεωρούνται ποινικά υπεύθυνοι για τη συμπεριφορά τους είναι ότι αυτό θα βοηθήσει τουλάχιστον στη γενική αποτροπή ή και σε μια την πιθανή συγκεκριμένη αποτροπή. Με το να καταδικάζονται οι ψυχοπαθείς μαζί με τους μη ψυχοπαθείς, τα δικαστήρια στέλνουν το μήνυμα ότι η ψυχοπάθεια δεν είναι δικαιολογία, ότι ακόμα και αν είσαι ή θεωρείς τον εαυτό σου ψυχοπαθή, θα καταδικαστείς και θα τιμωρηθείς αν διαπράξεις έγκλημα και συλληφθείς. Αυτό το μήνυμα θα αποθαρρύνει πολλούς ανθρώπους, είτε είναι ψυχοπαθείς είτε όχι, από το να διαπράξουν ένα έγκλημα σε πρώτη φάση. Ίσως βοηθήσει στο να αποτρέψει ανθρώπους που έχουν διαπράξει έγκλημα να το διαπράξουν ξανά.

Ο τρίτος λόγος για τον οποίο οι ψυχοπαθείς θεωρούνται υπεύθυνοι των πράξεών τους είναι πως τείνει να κάνει την κοινωνία να αισθάνεται πιο ασφαλής. Αν οι ψυχοπαθείς κρίνονται υπεύθυνοι για τις πράξεις τους, τότε θα καταδικάζονται και δεν θα αθωωθούν. Η καταδικαστική απόφαση, τουλάχιστον για βίαια εγκλήματα και καταστροφή δολοφόνους του λευκού κολλάρου ακολουθείται συνήθως από φυλάκιση και ένας από τους πιο σημαντικούς λόγους της φυλάκισης είναι η προστασία της

κοινωνίας από καταδικασμένους εγκληματίες, από ανθρώπους πως έχει αποδειχθεί πως είναι επικίνδυνοι άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο. Φυσικά, όσο μεγαλύτερη η παραμονή τους στη φυλακή τόσο περισσότερο προστατεύεται η κοινωνία από αυτούς. Κάποιος θα μπορούσε να διαφωνήσει, λέγοντας πως η κοινωνία είναι εξ ίσου προστατευμένη από τους κατηγορούμενους που δεν κρίθηκαν ένοχοι λόγω τρέλας. Από το να είναι κλειδωμένοι στις φυλακές, είναι κλεισμένοι σε ψυχιατρικά νοσοκομεία. Οπότε, ο τρίτος λόγος δεν υποστηρίζει απαραίτητα την άποψη ότι οι ψυχοπαθείς είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους. Μπορεί όμως να είναι σύμφωνος με την άποψη ότι οι ψυχοπαθείς δεν είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους αλλά πρέπει να περιορίζονται. Πράγματι, οι κατηγορούμενοι που βρέθηκαν αθώοι για λόγους τρέλας, συχνά περιορίζονται για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα σε ψυχιατρικά ιδρύματα από αυτό που θα είχαν φυλακιστεί αν είχαν θεωρηθεί ποινικά υπεύθυνοι.

Το έργο του Elliot Turiel υπήρξε ιδιαίτερα χρήσιμο για την αξιολόγηση της ηθικής ικανότητας του ψυχοπαθή. Το ηθικό / συμβατικό έργο έχει σχεδιαστεί για να ελέγξει αν τα άτομα είναι σε θέση να εκτιμήσουν διαφορετικά είδη παραβιάσεων των κοινωνικών κανόνων. Ο Turiel διαπίστωσε ότι τα παιδιά, συνήθως γύρω στην ηλικία των τεσσάρων, είναι σε θέση να κατηγοριοποιήσουν τις παραβιάσεις των κοινωνιών σε δύο κατηγορίες: ηθικές και συμβατικές. Αυτό έχει επίσης περιγραφεί ως διάκριση μεταξύ εξουσίας εξαρτώμενης (συμβατική), και ανεξάρτητης αρχής (ηθική). Οι παραβάσεις της εξαρτώμενης αρχής θεωρούνται αποδεκτές/επιτρεπτές στην απουσία μιας αρχής (όπως οι κανόνες) που απαγορεύει τους, ενώ οι παραβάσεις ανεξάρτητης αρχής αντιμετωπίζονται ως απαγορεύσεις ακόμη και εν την απουσία μιας αρχής που απαγορεύει την πράξη. Επειδή καλύπτει μια σημαντική διάκριση στον ηθικό συλλογισμό, η ηθική / συμβατική εργασία έχει γίνει ένα βασικό εργαλείο για την εκτίμηση της ηθικής ανάπτυξης.⁴⁴ Στα άτομα (συνήθως παιδιά) παρουσιάζονται μια σειρά από παραβάσεις, μερικές των οποίων είναι ηθικές και μερικές από τις οποίες είναι συμβατικές. Στη συνέχεια τους ζητήθηκε να βαθμολογήσουν κάθε παράβαση για το πόσο λάθος είναι, γιατί είναι λάθος, και αν θα εξακολουθούσε να είναι λάθος, αν δεν υπήρχε ένας κανόνας εναντίον του. Από την ηλικία των τεσσάρων, τα παιδιά συνήθως βαθμολογούν τις ηθικές παραβιάσεις ως χειρότερες από ό, τι τις συμβατικές παραβιάσεις. Επιπλέον, όταν δικαιολογούν το γιατί μια πράξη είναι λάθος, τα παιδιά συνήθως βασίζονται σε ηθικά κριτήρια για να χαρακτηρίσουν μια πράξη ως βλαβερή, καθώς και κριτήρια κοινωνικής τάξης στην περίπτωση των συμβατικών παραβιάσεων. Τέλος, τα παιδιά συνήθως λένε ότι θα ήταν αποδεκτό να διαπραχθούν συμβατικές παραβιάσεις αν δεν υπήρχε απαγόρευση εναντίον του, ενώ υποστηρίζουν ότι οι ηθικές παραβιάσεις θα εξακολουθούσαν να είναι λάθος, ακόμη και αν δεν υπήρχε κανένας κανόνας εναντίον τους. Ο Blair πραγματοποίησε μια σειρά μελετών για να διαπιστώσει αν οι ψυχοπαθείς και τα παιδιά με ψυχοπαθητικές τάσεις δείχνουν ελλείψεις στο ηθικό / συμβατικό έργο. Σε αυτές τις μελέτες, στους συμμετέχοντες παρουσιάστηκαν υποθέσεις που αφορούσαν διάφορες ηθικές και συμβατικές παραβάσεις και καλούνταν να τις

⁴⁴ Kelly D, Stich S., «Two Theories about the Cognitive Architecture Underlying Morality», Draft for the On-line Psilosophy Conference

αξιολογήσουν ως προς το αν ήταν επιτρεπτές, ως προς τη σοβαρότητα, και τη δικαιοδοσία στις αρχές.

Ο Blair διαπίστωσε ότι, όπως και τα φυσιολογικά άτομα, οι ψυχοπαθείς αναφέρουν ότι οι ηθικές παραβιάσεις είναι πιο σοβαρές από ό, τι συμβατικές παραβιάσεις. Ωστόσο, όταν το δικαιολογούν τη βαρύτητα είτε ηθικών ή συμβατικών παραβιάσεις, οι ψυχοπαθείς κάνουν έκκληση σχεδόν αποκλειστικά στο γεγονός ότι υπάρχουν κανόνες κατά της παραβίασης τους, προφανώς επειδή δεν διακρίνουν τις ηθικές παραβάσεις ως ανεξάρτητη αρχή. Παραδόξως, τα ψυχοπαθητικά άτομα επίσης αναφέρουν ότι τόσο οι συμβατικές όσο και ηθικές παραβάσεις θα εξακολουθούσαν να είναι λάθος, ακόμη και αν δεν υπήρχε κανένας κανόνας εναντίον της.⁴⁵ Δεδομένου ότι οι συμμετέχοντες ήταν φυλακισμένοι, ο Blair θεωρεί ότι αυτό οφειλόταν στην επιθυμία τους να δείξουν ότι έχουν αποδεχθεί τους κανόνες της κοινωνίας, προκειμένου να κερδίσουν ευνοϊκότερη μεταχείριση, παρά μια έντιμη εκπροσώπηση των απόψεών τους. Οι μη ψυχοπαθείς (ο οποίοι ήταν επίσης φυλακισμένοι) δεν είχε λιγότερο προφανή να αφεθούν ελεύθεροι, αλλά έκανε τις διακρίσεις χωρίς πρόβλημα. Μια επιπλέον μελέτη διαπίστωσε ότι τα παιδιά με ψυχοπαθητικές τάσεις παρουσιάζουν τα ίδια χαρακτηριστικά ελλείμματα για το έργο. Σε μια πιο πρόσφατη μελέτη, αποκαλύφθηκε η σοβαρότητα του ελλείμματος του ψυχοπαθή σε διακρίσεις ηθική και συμβατική λάθη αποκαλύφθηκε. Ενώ η συνολική εικόνα των αποτελεσμάτων είναι συνεπής με προηγούμενες έρευνες, οι δημοσιευμένες σειρές της απόδοσης από ψυχοπαθή και μη-είναι ψυχοπαθής αποκαλυπτική.

Οι ψυχοπαθείς γνωρίζουν τη διαφορά μεταξύ σωστού και λάθους, αλλά συναισθηματικά τους λείπει η αίσθηση του τι είναι σωστό και τι λάθος. Σε αντίθεση με άτομα με ψυχικές διαταραχές, όπως η σχιζοφρένεια ή άνοια, οι οποίοι μπορεί να έχουν μειωμένη γνωστική ικανότητα, ψυχοπαθή άτομα κατανοούν ότι συγκεκριμένες ενέργειες είναι ενάντια στο νόμο ή παραβιάζει κοινωνικά πρότυπα ωστόσο, αν και μπορεί να είναι σε θέση να κάνει ακριβείς κρίσεις σχετικά με τις νομικές ή ηθικές παραβάσεις, φαίνεται να μη διαθέτουν ένα σημαντικό παράγοντα που θα κινητοποιήσει άτομα να συμπεριφέρονται ηθικά- με συναισθηματική ικανότητα.

---

⁴⁵ Blair R., Monson J., Frederickson N., « Moral Reasoning and Conduct problems in Children with Emotional and Behavioural Difficulties», *Personality and Individuals Differences*, vol. 31, 2007, p. 800-801.

Ψυχολογικές και νευροεπιστημονικές μελέτες παρέχουν αύξηση εμπειρικών στοιχείων που δείχνουν τη σημασία των συναισθημάτων στην ηθική κρίση και τη συμπεριφορά, και χαρακτηρίζουν τις ελλείψεις που παρατηρήθηκαν ως ψυχοπάθεια. Τα στοιχεία αυτά παρέχουν εμπειρική υποστήριξη για το πρόσφατο επιχείρημα του Morse , ο οποίος καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι σοβαροί ψυχοπαθείς δεν είναι ούτε ηθικοί ούτε άξιοι υπεύθυνοι της επίπληξης και τιμωρίας, επειδή δεν καταλαβαίνουν το σημείο της ηθικής, και δεν διαθέτουν την συνείδηση και την ικανότητα για ηθική αντίληψη και λογική. Το ποινικό δίκαιο θα πρέπει να φιλοξενήσει την αύξηση των ψυχολογικών και νευροεπιστημονικών ενδείξεων σχετικά με το ότι η συναισθηματική ικανότητα είναι ένας σημαντικός παράγοντας για τη μη πραγματική γνώση του σωστού και το λάθος στην ηθική συμπεριφορά και ότι τα ψυχοπαθητικά άτομα έχουν ελλείψεις κυρίως σε αυτόν τον τομέα. Αν οι ψυχοπαθείς δεν κατανοούν ότι υπάρχουν κανόνες και πρέπει να υποστούν συνέπειες για την παραβίασή τους, τότε δεν μπορεί να θεωρείται υπεύθυνος για τις πράξεις του.

Το συναίσθημα είναι σημαντικό για την ηθική κρίση και συμπεριφορά.

Η υπάρχουσα νομοθεσία αντανάκλα την παραδοσιακή άποψη ότι στις ηθικές πράξεις μπορεί να αποδοθούν σε λογικές διαδικασίες της σκέψης και κρίσης. Πρόσφατες έρευνες, όμως, δείχνουν ότι η συλλογιστική συνείδηση συχνά αποτυγχάνει να προβλέψει την ηθική συμπεριφορά, ηθική και ότι τα συναισθήματα είναι μια ισχυρή δύναμη για όποιον συμπεριφέρεται ηθικά. Ο Haidt προτείνει ότι η ηθική συμπεριφορά είναι κατά κύριο λόγο αυθόρμητη, αβίαστη και οι συναισθηματικές αντιδράσεις λειτουργούν αυτόματα και ασυνείδητα. Σε περιπτώσεις που αφορούν πρόκληση βλάβης στους άλλους, τα φυσιολογικά άτομα βιώνουν μία αποστροφή, μια συναισθηματική αντίδραση σε ερεθίσματα που ένα άλλο άτομο είναι σε κίνδυνο, και συμπάσχουν με τις δυνατότητες του πόνου το θύματος. Ανάλογα με αυτό, οι μελέτες νευρο-απεικόνισης έχουν δείξει ότι κατά τη διάρκεια της ηθικής λήψης αποφάσεων, περιοχές του εγκεφάλου που εμπλέκονται στην επεξεργασία τη συναισθηματική ενεργοποιούνται όταν τα άτομα προτίθενται να προκαλέσουν άμεση βλάβη στο άλλο άτομο. Πειστική μαρτυρία προέρχεται επίσης από τις μελέτες των ατόμων με εγκεφαλική βλάβη στις περιοχές που θεωρείται ότι εμπλέκονται στην επαγωγή των κοινωνικών συναισθημάτων. Σε αυτούς τους ασθενείς, η απόφαση είναι μειωμένη σε ηθικά διλήμματα που αφορούν μια δυνατότητα να προκαλέσουν άμεση βλάβη σε ένα άλλο άτομο. Ασθενείς με εγκεφαλική βλάβη είναι πιο πιθανό να κρίνουν μια επιβλαβή πράξη ως επιτρεπτή, γεγονός που υποδηλώνει ότι δεν μπορεί να εμφανίσουν τον ίδιο βαθμό συναισθηματικής αποστροφής όπως τα υγιή άτομα τα αντιμετωπίζουν κατά την εξέταση αυτών των πράξεων. Κλινικά, οι ασθενείς αυτοί εμφανίζουν αμβλύ συναισθήματα, έλλειψη εμπάθειας ή τύψεις, λιγότερο ο φόβος της τιμωρίας, και καταχρηστική συμπεριφορά προς τους άλλους. Στο σύνολό τους, οι ασθενείς αυτοί παρουσιάζουν μορφές ελλείψεων δείχνουν ότι οι βλάβες σε συναισθηματικές ικανότητες μπορούν να μειώσουν σημαντικά τόσο την ηθική κρίση και συμπεριφορά. Οι συναισθηματική ελλείψεις θα πρέπει να εξετάζονται σε δικαστικές αποφάσεις της ποινικής ευθύνης. Με δεδομένη την αύξηση των ψυχολογικών και νευρο-επιστημονικών ενδείξεων ότι υφίσταται μείωση στις κρίσιμες περιοχές του εγκεφάλου για την ηθική λήψη αποφάσεων ως ψυχοπαθείς, εδώ υποστηρίζουν ότι πολύ ψυχοπαθή άτομα, με συναισθηματική ελλείμματα που βλάπτουν την ηθική συμπεριφορά, δεν θα πρέπει να θεωρηθούν ποινικά υπεύθυνα για τις αντικοινωνικές

τους ενέργειες. Ελλείπει κατάλληλης συναισθηματικής ανταπόκρισης, οι ψυχοπαθείς δεν έχουν κίνητρο να συμπεριφέρονται ηθικά, η κοινωνική τους γνώση είναι ρητορική και έχει μικρή επίδραση στη συμπεριφορά. Υπό το φως αυτών των στοιχείων, πιστεύουμε ότι ψυχοπαθείς πρέπει να υποβάλλονται σε άλλες μορφές κοινωνικού ελέγχου, με την προϋπόθεση ότι η κοινωνία εξακολουθεί να προστατεύεται.

Πλήρης Ευθύνη

Το επιχείρημα για την πλήρη ευθύνη αγγίζει τρεις παράγοντες: (α) οι ψυχοπαθείς δεν φαίνεται ελλείψη ελέγχου κατά τρόπο σύμφωνοι με την απουσία του οργανισμού, (β) οι ψυχοπαθείς μπορούν να κατανοήσουν την έννοια των κανόνων, και (γ) έλλειψη ενσυναίσθησης των ηθικών κανόνων δεν απαλλάσσει την αδιαφορία τους.

Έλεγχος

Η απώλεια ελέγχου είναι πιο στενά συνδεδεμένη με την αντιδραστική επίθεση, σε αντίθεση με τη σκόπιμη, ελεγχόμενη συμπεριφορά που σχετίζεται με την ενόργανη επιθετικότητα. Οι ψυχοπαθείς μπορεί να παρουσιάζουν κάποια τάση για παρορμητικότητα και την αντιδραστική επιθετικότητα, αλλά το εξέχον χαρακτηριστικό της διαταραχής είναι η επίθεση. Επιπλέον, δεν προκύπτει από την αποκλειστική προϋπόθεση ότι, δεδομένου ότι οι ψυχοπαθείς δείχνουν μια τάση για αντιδραστική επιθετικότητα, αυτό προκαλείται από ένα ερέθισμα, γενικά συνδέονται με την δικαιολογία μέσω της απώλειας του ελέγχου. Οι ψυχοπαθείς επιλέγουν επιθετική συμπεριφορά, αν και μπορούν να το κάνουν πιο συχνά σε σύγκριση με μη-ψυχοπαθείς, λόγω των ελλειμμάτων τους. Ικανότητα να κατανοήσουν τους κανόνες. Ενώ οι ψυχοπαθείς παρουσιάζουν σημαντικές ελλείψεις στην κατανόηση της αιτιολόγησης των ηθικών κανόνων, όπως δοκιμές που αφορούν ζητήματα του Blair για τους ηθικούς κανόνες φαίνεται να εξακολουθούν να δείχνουν κατανόηση ως ψυχοπαθείς στη γενική έννοια. Έτσι, μπορεί να υποστηριχθεί ότι, ενώ οι ψυχοπαθείς έχουν μειωμένη εκτίμηση γιατί οι ηθικές παραβάσεις είναι ιδιαίτερα καταχρηστικές, που μπορεί ακόμα να εκτιμήσει ότι όταν διαπράττει παραβάσεις, ένα λάθος έχει δεσμευτεί και είναι ηθικά υπεύθυνος.

Έμφαση στο Λόγο

Η ανταποδοτική παράδοση, τουλάχιστον σε πολλές μορφές, στηρίζεται στη δεοντολογική φιλοσοφική παράδοση, με έμφαση στους λόγους και τον κανόνα ως

βάση για την ηθική. Χωρίς να ασχοληθώ με την έκδοση του αν δεοντολογίας φιλόσοφοι ήρθαν σε έγκυρα συμπεράσματα, η απλή ύπαρξη ενός τέτοιου φιλοσοφικού έργου φαίνεται να δείχνει ότι υπάρχει τουλάχιστον ένα επιχείρημα που πρέπει να σκεφτόμαστε για την ηθική συλλογιστική αυτή που στηρίζεται στην ηθική, αιτιολογημένη κρίση για ηθικά. Οι ψυχοπαθείς φαίνεται να είναι ορθολογικοί, εφόσον διαθέτουν την ικανότητα να παίρνουν αιτιολογημένες αποφάσεις, αλλά, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, αυτή η δυνατότητα δεν φαίνεται να παρακινεί τον ψυχοπαθή ως προς την απαγόρευση αυτής της συμπεριφοράς. Ωστόσο, σύμφωνα με την άποψη αυτή, η έλλειψη φροντίδας και συμπάθειας για ηθική συλλογιστική δεν τον απαλλάσσει από την επιλογή να το αποφύγει. Στην πραγματικότητα, αυτό το είδος της επιλογής μπορεί να θεωρηθεί ως το ύψος της ηθικής αισχρότητας, όπως ο ψυχοπαθής προτίθεται να επιλέξει το απαγορευμένη αποτέλεσμα, και το κάνει με τη σαφή γνώση και παρά τις συνέπειες που έχει στους άλλους. Πράγματι, αυτή η κατανόηση της ψυχοπάθειας φαίνεται να αντικατοπτρίζει την κυρίαρχη απάντηση στο νόμο σήμερα. Έτσι, θα μπορούσε κανείς να συμπεράνει ότι ο ψυχοπαθής, παρά των ελλείψεών του, είναι κάποιος που αξίζει την πλήρη τιμωρία του νόμου. Η ψυχοπαθητική κριτική παρουσιάζει έναν τύπο μέσου που είναι απίθανο να φτάσει στα ίδια συμπεράσματα, ως τακτικός ηθικό παράγοντα. Η δυσκολία είναι διττή: η (1) διαταραχή της κοινωνικής μάθησης φαίνεται να εμποδίζει στην πράξη την ικανότητα του ψυχοπαθή να βασίζεται σε ηθικές αρχές, προκειμένου να συμμετάσχει σε κατάλληλες συμπεριφορές, και (2) τα ιδιαίτερα προβλήματα που παρουσιάζονται από την ψυχοπάθεια φαίνεται να υπονομεύουν την αξιοπιστία του αυτών των προσώπων ως τακτικοί ηθικοί παράγοντες. Και (3) το ψυχολογικό προφίλ του ψυχοπαθή μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την ακεραιότητα του σχήματος του δεοντολογίας Έλεγχος

Θυμηθείτε τη συζήτηση της ηθικής αποδέσμευσης, του αυτο-συλλογισμό, και της αυτορρύθμισης. Ενώ οι ψυχοπαθείς σπάνια μπορεί να προκαλέσει σε επιθετικότητα, μπορεί να είναι η περίπτωση κατά την οποία είναι επίσης συχνά προκαλούνται στην ηθική λογική, λόγω των επιπτώσεων τους γνωστικές διαταραχές έχουν στα μηχανισμών αυτορρύθμισης συζητήθηκαν από Bandura. Αν ναι, αυτό θα μπορούσε κατά κάποιο τρόπο να θεωρηθεί ένα είδος αναίτιας/μη υπαίτιας ανεξέλεγκτη συμπεριφορά, στο βαθμό που τα ελλείμματα του ψυχοπαθή σε κλιματιζόμενο για

απάντηση και την ικανότητα να συμπάσχουν με ηθικές έννοιες υπονομεύει σοβαρά τους μηχανισμούς ανάδρασης που λειτουργούν στην ηθική οργανισμό. Ακολούθηση κανόνων και ηθική τύχη. Δόγματα που αφορούν μειωμένη ικανότητα δεν αμφισβητούν κατ'ανάγκη την ικανότητα του ατόμου να κατανοήσει το σωστό και το λάθος ή την ικανότητα να αναγνωρίσει ότι οι κανόνες υπάρχουν, αλλά μάλλον να επικεντρωθεί σε μη υπαίτια πηγές της κακής κρίσης και της αποτυχίας για την κατάλληλη κατάσταση σε ένα συνηθισμένο ηθικό παράγοντα. Έτσι, η παραδοχή ότι οι ψυχοπαθείς μπορούν να συμμετάσχουν πρακτικό λόγο τους σε κάποια ικανότητα μπορεί να είναι ανεπαρκής για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι έχουν την ικανότητα, και την υποχρέωση, να εφαρμόζουν τους κανόνες σαν να ήταν ένα συνηθισμένο άτομο.

Εφόσον η ηθική συλλογιστική αυτή στηρίζεται στην εφαρμογή των χώρων από τους οποίους πρέπει κανείς να αναπτύξει ένα λογαριασμό της ηθικής καθηκόντων να σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο, τα ελλείμματα που επηρεάζουν το σχηματισμό των ακριβών εγκαταστάσεων μπορεί να υπονομεύσουν ακόμη και μια καθαρά ορθολογιστική προσέγγιση για την ηθική κρίση. Οι Ψυχοπαθείς έχουν πρόβλημα να ανιχνεύσουν βασικά στοιχεία σχετικά με τον κόσμο, με τα οποία οι άλλοι παρέχουν την κατανόησή τους στα συμβατικά και ηθικά πρότυπα. Ως εκ τούτου, φαίνεται ότι ακόμη και αν ένας ψυχοπαθής πήγε υποθετικά να επιχειρήσει την ηθική συλλογιστική, θα ήταν απίθανο να έρθει σε ακριβής ηθικές κρίσεις. Έτσι, λαμβάνοντας υπόψη τα ελλείμματα που παρουσιάζονται από την ψυχοπάθεια, την πλήρη ευθύνη μπορεί να θεωρηθεί ακατάλληλη λόγω της εισαγωγής της ηθικής τύχη στην απόφαση να τιμωρήσει τον ψυχοπαθή. Αυτή η κριτική αφορά την ιδέα ότι η ηθική ποιότητα των πράξεων ενός ατόμου δεν μπορεί να καθορίζεται από παράγοντες που θεωρούνται τύχη, όπως έμφυτη ικανότητα ή δεξιότητα (συστατική τύχη), περιβαλλοντικοί παράγοντες έξω από τον έλεγχο του ατόμου (έμμεση τύχη), και η συνέπειες που απορρέουν από τις πράξεις του («αιτιώδης τύχη»). Η ψυχοπάθεια παρουσιάζει το πρόβλημα της ηθικής τύχης να οφείλεται σε διαταραχή της κοινωνικής μάθησης ("υστατική τύχη), εκτός από το αναποτελεσματικό ερέθισμα να προκαλέσει το είδος της παραγωγικής της κοινωνικής μάθησης που θα βοηθήσουν στην καθοδήγηση της ανάπτυξης της ηθικής οργανισμού («περιστασιακή τύχη.») Ως εκ τούτου, ακόμη και αν ηθική συλλογιστική θα μπορούσε να είναι γίνεται με ένα ηθικό, αιτιολογημένο τρόπο, αυτό δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι ένα πρόσωπο που έχει σε μεγάλο βαθμό μειωμένη την ικανότητά

του στο λόγο ,συγκεντρώνει μια θετική υποχρέωση να επιτύχει σε αυτή την εναλλακτική.

Πρόσφατες έρευνες δείχνουν ότι η ψυχοπάθεια, όπως μετράται από το PCL-R, εκφράζεται ομοίως σε εθνοτικές ομάδες. Στην τελευταία αναθεώρηση του PCL-R εγχειρίδιο, Hoge δήλωσε ότι οι δύο συνολική βαθμολογία και η λειτουργία των επιμέρους κριτήρια φαίνεται να είναι συγκρίσιμα μεταξύ των εθνοτικών ομάδων. Επιπλέον, ο Skeem δεν διαπίστωσε σημαντικές διαφορές μεταξύ των αφρικανικών Αμερικανών και των Ευρωπαίων Αμερικανών για PCL-R σκορ Σύνολο ή πτυχή. Αντίθετα, σημαντικές εθνικές διαφορές αποκαλύφθηκαν κατά την εξέταση η προβολή του ψυχοπαθή χαρακτηριστικά σε μια πρωτότυπη ψυχοπαθής. Η τρέχουσα μελέτη διαπίστωσε εθνοτικές διαφορές στην πρωτοτυπίας της αντικοινωνικής συμπεριφοράς πτυχή της PCL-R. Συγκεκριμένα, η αντικοινωνική συμπεριφορά θεωρήθηκε ως πιο ουσιαστικά πρωτότυπη και των δύο Αφροαμερικανούς και ισπανόφωνοι Αμερικανούς από τις ευρωπαϊκές. Επιπλέον, λαμβάνοντας υπόψη την ισχυρή σχέση που διαπιστώθηκε μεταξύ APD και ψυχοπάθεια, APD θεωρήθηκε ως πιο αντιπροσωπευτικό των δύο Αφροαμερικανούς και ισπανόφωνοι από τις ευρωπαϊκές τους αμερικανούς ομολόγους τους. Αυτές οι διαφορές παρατηρήθηκαν για δύο άνδρες και γυναίκες. Με βάση αυτά τα αποτελέσματα, η αντικοινωνική συμπεριφορά και η εγκληματικότητα θεωρούνται πιο πρωτότυπη των μειονοτικών πληθυσμών από τις ευρωπαϊκές τους αμερικανούς ομολόγους τους. Παρόμοια με τις διαφορές μεταξύ των φύλων συζητήθηκε προηγουμένως, αυτά τα ευρήματα μπορεί να είναι το αποτέλεσμα του πραγματικού εθνοτικές διαφορές ή μεροληψία εντός του κλινικού. Μπορεί να υπάρχει μια τάση για τους κλινικούς ιατρούς για να δείτε την αντικοινωνική συμπεριφορά ως πιο πρωτότυπη μειοψηφία των ατόμων σε σύγκριση με ευρωπαϊκή τους αμερικανούς ομολόγους τους. Η διαφορά αυτή θα μπορούσε να υποδηλώνει ότι οι νοσοκομειακοί γιατροί δεν ακολουθούν αυστηρά τα διαγνωστικά κριτήρια και αντί να ανταποκρίνεται στερεότυπα σχετικά με την εθνικότητα του ατόμου.

Συμπεράσματα

Πράγματι, οι συναισθηματικά ψυχροί εγκληματίες, οι ψυχοπαθητικές αυτές προσωπικότητες αποτελούν μια ιδιαίτερη κατηγορία παραβατών με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Παρά τις έρευνες και τις μελέτες που έχουν γίνει μέχρι τώρα, φαίνεται πως δεν γνωρίζουμε πολλά ακόμα. Σίγουρα, πρόκειται για άτομα ιδιαίτερα, φαινομενικά φυσιολογικά τα οποία όμως δεν είναι σε θέση να αισθανθούν αισθήματα συμπόνιας για το κακό που προκαλούν στους άλλους, αν και τις περισσότερες φορές δεν αντιλαμβάνονται τον χαρακτήρα των πράξεών τους. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να δρουν με ψυχραιμία και μια ορθολογιστική συλλογιστική πορεία, φυσικά μόνο για τους ίδιους. Οι διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών σχετίζονται περισσότερο με τις εκδηλώσεις συμπεριφοράς ενώ στην ουσία δεν διαφέρουν ιδιαίτερα μεταξύ τους. Και πάλι είναι δύσκολο να πάρει κανείς θέση μετά βεβαιότητας από τη στιγμή που άλλοι τεχνικοί λόγοι αλλοιώνουν τα αποτελέσματα των ερευνών. Το θέμα της ευθύνης, κατά πόσο οι ψυχοπαθείς εγκληματίες ευθύνονται για τις εγκληματικές του και βίαιες πράξεις είναι πολύ σημαντικό. Δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι απόλυτα υπεύθυνοι για τις επιλογές τους από τη στιγμή που πολλές φορές δεν αντιλαμβάνονται το σωστό και το λάθος. Για την ακρίβεια, τα αντιλαμβάνονται αλλά με ένα δικό του τρόπο. Σε καμία περίπτωση όμως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να τιμωρούνται για τις πράξεις τους, ίσως το ποινικό σύστημα θα έπρεπε να επανεξετάσει το ζήτημα. Η συναισθηματική ψυχρότητα και η ψυχοπάθεια η οποία είναι η αιτία αυτής φαντάζει σαν ένα καλά κρυμμένο μυστικό που μπορεί να αποκαλυφθεί μπορεί και όχι, είναι μια διαταραχή συχνή που μπορεί να παρουσιάζεται σε πολλούς ανθρώπους αλλά με ένα διακριτικό τρόπο που μόνο αν το άτομο εκδηλώσει παραβατική συμπεριφορά θα τη προσέξουμε. Ό, τι και να πούμε μοιάζει να μη είναι αρκετό γιατί μάλλον είναι πολλά αυτά που δεν ξέρουμε ακόμα για το θέμα, σίγουρα αποτελεί μια κατάσταση οριακή μεταξύ φυσιολογικού και μη φυσιολογικού που της προσδίδει περισσότερο μυστήριο.

Βιβλιογραφία

Βιβλία

Blair J., Mitchell D., Blair K., *The Psychopath Emotion and The Brain*, Blackwell, UK, 2005.

Cleckley H. M., *The Mask of Sanity: An Attempt to Clarify Some Issues About the So Called Psychopathic Personality*, William a Dolan, UK, 1998.

Hildebrand M., *Psychopathy In The Treatment of Forensic Psychiatric Patients: Assessment, Prevelance, Predictive Validity and Clinical Implica*, Purdue University Press, USA, 2005.

Liddle P., *Disorðed Mind and Brain: The Neural Basis of Mental Symptoms*, Gaskell, London, 2001.

Livesley W. J. (ed), *Handbook of Personality Disorders: Theory, Research and Treatment*, Guilford Press, New York, 2001.

McMurrán M. and Howard R. (eds), *Personality, Personality Disorder and Violence: And Evidence Based Approach (Wiley Series in Forensic Clinical Psychology)*, Wiley-Blackwell, UK, 2009.

Miller J. D., Lynam D. R., Widiger T.A., Leukefeld C., *Personality Disorders as Extreme Variants of Common Personality Dimensions: Can The Five Factor Model Adequately Represent Psychopathy?*, University of Kentucky, Blackwell, UK, 2001.

Millon T., Simonsen E., Davis R.D., and Birket – Smith M. (eds), *Psychopathy: Antisocial, Criminal and Violent Behavior*, The Guilford Press, New York, 2003.

Prins H., *Offenders, Deviants or Patients?*, Routledge(3 edition), UK, 2005.

Proeve M., Tudor S., *Remorse Psychological and Jurisprudential Perspectives*, Ashgate, UK, 2010.

Springer D. W., Roberts A. R (eds), *Handbook of Forensic Mental Health With Victims and Offenders, Assessment, Treatment and Research*, Springer Publishing Company, New York, 2007.

Stover A. R., *A Critical Analysis of The Historical and Conceptual Evolution of Psychopathy*, BiblioLife LLC, USA, 2009, p.p 174.

Zaplin A., *Female Offenders, Critical Perspectives and Effective Interventions*(2 ed.), Jones and Bartlett Publishers, UK, 2008.

Schouten R., Silver S., *Almost A Psychopath: Do I (Or Someone I Know) Have a Problem with Manipulation and Lack of Empathy?*, Hazelden, UK, 2012.

Περιοδικά

Arrigo B. A. and Shipley S., « The Confusion Over Psychopathy (I): Historical Considerations», *International Journal of Offender Therapy and Comperative Criminology*, vol.45, June 2001.

Augstein H. F., «J C Prichard's Concept of Moral Insanity – A Medical Theory of The Corruption of Human Nature», *Medical History*, vol. 40, 1996.

Blair J. R., «Neurobiological Basis of Psychopath», *The British of Journal Psychopath*, 2003, Available Online at <http://bjp.rcpsych.org/content/182/1/5.full>

Blair R.J.R., *A Cognitive Developmental Approach to Morality: Investigating the Psychopath*, MRC Cognitive Unit 4 – Department of Psychology, University College, London, 1998.

Blair R., Monson J., Frederickson N., «Moral Reasoning and Conduct problems in Children with Emotional and Behavioural Difficulties», *Personality and Individual Differences*, vol. 31, 2007.

Brandt J. R., Kennedy W.A., Patrick C.J., Curtin J.J., «Assessment of Psychopathy in A Population of Incarcerated Adolescent Offenders», *Psychological Assessment*, vol.4, 1997.

De Matteo D., Heilbrun K., and Marczyk G., «An Empirical Investigation of Psychopath in a Noninstitutionalized and Noncriminal Sample», *Behavioral Sciences and the Law*, Published online on Wiley InterScience (www.interscience.wiley.com). DOI: 10.1002/bsl.667, vol. 24, 2006.

Hundley M. F., *The Structure of Psychopathy Among Sexual Offenders: A Multidimensional Approach*, University of Louisville, 2007.

Khetrupal N., *The Early Attachment Experience are The Roots of Psychopathy*, Eidhoven University of Technology.

Kiehl K.A., Hare R.D., McDonald J. J., Brink J., «Semantic and affective processing in psychopaths: An event-related potential-RP! study», *Psychophysiology*, vol. 36, 1999.

Marsh A.A., Finger E. C., Schechter J.C, Jurkowitz I T.N., Reid M. E., Blair R.J.R., «Adolescents with Psychopathic Traits Report Reductions in Physiological Responses to Fear», *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 2010.

Neal T.M.S, Sellbom M., «Examining the Factor Structure of the Hare Self-Report-Psychopathy Scale», The University of Alabama, Department of

Psychology, *Journal of Personality Assessment*, ISSN: 0022-3891 print / 1532-7752 online.

Neumann S.C., Robert D. Hare, PhD, and Newman J. P., «The Super Ordinate Nature of The Psycopathy Checklist-Revised», *Journal of Personality Disorders*, vol. 21, 2007.

Ogloff J. R.P., « Psychopathy/Antisocial Personality- Disorder», *Australian and New Zeland Journal of Psychiatry*, vol. 40, 2006.

Patrick C.J., Cuthbert B.N., Lang P.J., «Emotion in The Criminal Psychopath: Fear Image Processing», *Journal of Abnormal Psychology*, vol. 103, 1994.

Porter S., « Without Conscience or Without Active Conscience? The Etiology of Psychopathy Revisited», *Aggression and Violent Behaviour*, vol.1, 1996.

Skeem J., Kerr M., Johansson P. Andershed H., Louden J. E., «Two Subtypes of Psychopathic Violent Offenders That Parallel Primary and Secondary Variants», *Journal of Abnormal Psychology*, vol.116, 2007.

Verona E., Patrick C. J., Curtin J. J., Bradley M. M., Lang P. J., «Psychopathy and Physiological Response to Emotionally Evocative Sounds», *Journal of Abnormal Psychology*, vol. 13, no.1, 2004.

Vitale J. E., Newman J. P., «Using the Psychopathic Checlist-Revised With Female Samples:Reliability, Validity, and Implications for Clinical Utility», *American Psychological Association D12*, 2001.

Vitale J., Smith S., Brinkley C., Newman J., «The Rialibility and Validity of the Psychopathy ChecklisT-Revised in A Sample of Offenders», *Criminal Justice and Behaviour*, vol. 29, 2002.

Ιστοσελίδες

Οι πληροφορίες για αυτή τη νέα βιολογική θεωρία προέρχονται από το

National.Post, Online <http://news.nationalpost.com/2011/12/04/mad-vs-bad-criminal-psychopaths-may-be-victims-of-their-own-biology-new-research-suggests/>, που με τη σειρά τους αντλούνται από το Πανεπιστήμιο της Utah.

American Psychiatric Association, Online at <http://www.psychiatry.org/practice/dsm/dsm-iv-tr>

Psychopath Research, Online at <http://www.psychopath-research.com/forum/ubbthreads.php/topics/1837/16> Faces of a Psychopath

Psychopathy and Female Offenders, Department of Corrections, Online at <http://www.corrections.govt.nz/research/risk-assessment-of-recidivism-of-violent-sexual-female-offenders/psychopathy-and-female-offenders.html>

Kelly D, Stich S., «Two Theories about the Cognitive Architecture Underlying Morality», Draft for the On-line Psilosophy Conference